

Tengernek Csillaga

2022. jan.–febr.
XXVII/1. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 450,- Ft

Turbék – kegykép

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

*Boldogságos Szűz Mária!
Lemondásban és szeretetben fölemésződő Istenanya!
Jézus vigasztalásában lankadatlan Édesanyánk!
Krisztus Király megdicsőítésében fáradhatatlan Királynőnk!
A Szentháromság magasztalásában lángoló Istenanya!
Minden dicsőítésre legméltóbb Édesanya!
Minden nemzedéktől boldognak hirdetett Istenanya!
Minden szeretetre legméltóbb Királynő!
Szent Fiaddal, az Isten Bárányával áldozattá lett Édesanya!
Boldog feltámadásban részesült Istenanya!
Mennybe vitt, győzelmes Királynő!
Az Isteni Király Jobbján örökre megdicsőült Királynő!
Az Isteni Király Jobbján uralkodó,
világhatalmú szeplőtelen Názáreti Szűz!
Könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!
Áraszd ránk az Istentől kapott kegyelmek záporát,
hogy az Istenhitben kitartsunk,
és életünk minden napján az igazság útján járva
végül eljuthassunk az örök boldogságba!
Krisztus, a mi Urunk által. Amen.*

VII. Mária Jézus nyilvános működése idején.....	1
Férfiak elsőszebati rózsafüzéres körmenete.....	4
52 éves a NOM.....	10
Istenfélelem helyett vírustól rettegés.....	20
Eltakarjuk arcunkat	23
De hát minden rendben	24
Jézus Urunk tanítása Sükösdön	25
Az ács fia.....	30
Isten látja gondolatainkat	31
Mérhetetlen hasznunk van a szenvedésből.....	32
Átlépett ellenségein.....	35
Tanulta az engedelmességet	36
Isten anygala intézkedett	39
Mária-kegyhelyek	
Turbék.....	41
Mária kicsinyei	
Virrasszatok imádságban.....	43
Térjete meg!	45
Rózsafüzér	
Remélni	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón:

Pompei Rózsafüzér Királynője

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány postafiók
címén, illetve e-mailen és megvásárolható a
templomokban vagy Budapest V., Ferenciek
terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (19.)

VII. Mária Jézus nyilvános működése idején

A kánai menyegző

Amit eddig Mária életéből ismerünk, Szent Lukács és Szent Máté evangéliumából tudjuk. Most Szent János apostol, a negyedik evangélista, az Úr szeretett tanítványa veszi át a szót.

Jézus gyermekségének történetében mindig jelen van a Szűzanya, nyilvános működése idején ellenben nem találjuk az Úr mellett. Ebből azonban hibásan következtetnénk arra, hogy Mária küldetése és hivatása Jézusnak a családban töltött 30 évével befejeződött. Ha a Szentírás alig említi Máriát Jézus nyilvános működése idején s Mária nem kíséri Jézust 3 éves apostoli munkája alatt, kétszer, nyilvános működésének kezdetén és befejezésénél, mégis ott találjuk őt az Úr mellett. Ott van a Boldogságos Szűz a kánai menyegzőn, amikor Jézus első csodáját műveli, és ott van a megváltás megvalósulásánál a Kálvárián, amikor Jézus elmondhatta: „beteljesedett”. Tehát Mária élethivatása és feladata Jézus világrahozatalával és fölnevelésével nem merül ki. Nemcsak az Istenember megtestesülésénél van szerepe, hanem messiási küldetése megvalósításában, a megváltás munkájában is. Ezt igazolja a Szent Jánosnál található két esemény, amelyekben Máriának is szerepe van. Lássuk most az elsőt.

„Harmadnapra menyegző volt a galileai Kánában. Jézus anyja is résztvett. Jézus is hivatalos volt tanítványaival együtt a menyegzőre. Mikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs már boruk”. Jézus hozzá fordult: „Asszony, a mi gondunk ez? Még nem jött el az én óráim”. Anyja akkor figyelmeztette a szolgákat: „Tegyétek, amit mond”. Állt ott hat nagy kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodásra. Mindegyik két vagy három mérős volt. Jézus megparancsolta nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel”. Színig töltötték. Akkor azt mondta nekik: „Most merítetek, és vigyétek a násznagynak”. Vittek neki. A násznagy megízlelte a borra vált vizet. Nem tudta honnan való, csak a szolgák tudták, akik a vizet merítették. A násznagy hívatta a vőlegényt és szemére vetette: „Minden ember először a jó bort adja, és csak miután megittasodtak, akkor az alább valót. Te mindeddig tartogattad a jó bort”. Ezzel kezdte Jézus csodatetteit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, tanítványai pedig hittek benne.” (Ján 2,1-11)

Szűz Mária anyai figyelme

Názárettől pár km-re északra fekvő Kánában lakodalom volt. Bizonyára rokonai vagy baráti család ünnepe, ezért ott találjuk Máriát is, aki valószínűleg az előkészületnél is segédkezett. Jézus akkor már megkezdte nyilvános működését, elhagyta már a názáreti csendes otthont, azonosítva magát a bűnös emberiséggel megkeresztelkedett a Jordánban Szent Jánosnál és első apostolait is kiválasztotta már. A menyegzőre Jézus is hivatalos volt, így elválásuk után Anya és Fiú hamarosan találkoznak. Jelenlétével Jézus megszentelte az emberi örömet, és jóváhagyta a családalapítást. A család isteni intézmény, amelyet férfi és nő teremtésével alkotott az Isten. Az eredetileg egynejű házasság a bűnbeesés következtében elvesztette eredeti méltóságát. Jézus állította vissza és szentséggé is tette. Jézus és Mária jelenlétének azonban mélyebb jelentősége van.

Szent János röviden írja le az eseményt, de rámutat lényegére. Lakodalom közben elfogyott a bor. A zsidó családok rendszerint már előre gyűjtögették a lakodalmas bort, ami a szőlőben gazdag Galilea vidékén nem okozott különösebb gondot. A család vagy szegény lehetett, vagy pedig több vendég váratlanul érkezett, ez lehetett a borhiány oka. Pedig ha lakodalomban fordul elő ilyesmi, nagy szégyene az a családnak. Nem felejtik el az emberek halálukig. Mária, aki valószínűleg az előkészületnél is talán a felszolgálásnál is segédkezett, hamarosan észrevette, hogy fogytán a bor. Az övéi gondját és szükségletét észreévő női szív azonnal kész a segítségre: tudtára adja Fiának a kellemetlen helyzetet: „Nincs már boruk”. Ez a szelíd figyelmeztetés Mária ajkán kérés volt Messias Fiához.

Az esemény messiási jellege

Jézus válasza, mint annyiszor, első hallásra ridegnek és keménynek tetszik: „Asszony, a mi gondunk ez? Még nem jött el az én óráim”. Mindenesetre tömör beszéd. Többféleképpen is lehet értelmezni. A tudósok megpróbálták meghatározni pontos jelentését, annál is inkább mert már Szent Ágoston is megsejtette mélyebb értelmét „latet ibi aliquid” (In Joh. tract. ML 35, 1452).

P. Gächter helyesen mutat rá arra a tényre, hogy Jézus összes csodáinak messiási jelentősége van. Nemcsak abban az értelemben, hogy ezekkel isteni küldetését bizonyítja, hanem abban is, hogy csodáival és hozzájuk fűzött szavaiban természetfeletti igazságokat közöl, messiási küldetésének egy-egy jelentését nyilatkoztatja ki. Például, amikor a vakon születettnek visszaadja látását, nemcsak isteni hatalmát igazolja, hanem önmagát jelenti ki a világ

világosságának (Ján 9,5). Amikor Lázárnak testi életét visszaadja, ezzel azt jelzi, hogy ő az élet ura, maga az örökkévaló Élet: „Én vagyok a föltámadás és az élet” (u.o. 11,25). A kenyérszaporítás csodáját sem csak azért műveli, hogy isteni hatalmával gondoskodjék az őt követő hallgatóság testi táplálékáról, hanem hogy az anyagi értelemben vett kenyérről figyelmüket a lelki táplálékra irányítsa, amelyben azoknak lesz részük, akik hisznek a Messiásban: „Én vagyok a mennyből alászállott (élő) kenyér” (u.o. 6,41). A kenyérszaporítás tehát az isteni életet közlő Eucharisziára vonatkozik, amelynek a természetes kenyér csak jelképe. A víz borra változtatásának is hasonlóan mélyebb értelme van. Nemcsak a vendéglátó család kellemetlen helyzetét oldja meg csodás módon isteni hatalmával, hanem rámutat az Eucharisziának előbbivel szorosan összefüggő másik elemére, amelyről világosan beszél más helyen: „Én vagyok az igazi szőlőtő... Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehetek” (u.o. 15,1-11). A hívek csak úgy maradhatnak Jézussal kegyelmi életközösségben, ha táplálják lelküket az Eucharisziával, amelynek a kenyér és a bor az anyaga és eleme: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és föltámasztom az utolsó napon” (u.o. 6,54). A kánai bor a kegyelmi javakat, vagyis a megváltás gyümölcseit jelzi, közelebből az eucharisztikus bort, hangsúlyozza – Van Den Bussché és A. J. Robilliard. A kánai csoda tehát Krisztus messiási küldetésének középpontjára, a megváltásra mutat: a megváltásban, közelebből a kereszttáldozatban nyílt meg számunkra annak lehetősége, hogy részesüljünk Isten kegyelmében, – ezzel indult meg u.i. a kegyelmi életáramlás az isteni szőlőtőből a szőlővesszőkbe, a hívők lelkébe. Az egész eseménynek tehát a földi szükséglet kielégítésén túl természetfeletti értelme van, ezért bizonyos, hogy Jézusnak Máriához intézett szavai is ilyen természetűek.

Az esemény messiási jellegét Jézusnak eme szavai is bizonyítják: „Még nem jött el az én óráim”. Melyik ez az óra, amelyről Krisztus itt említést tesz? Talán az első csodatétel időpontja? Krisztus minden bizonnyal nem csupán szórakozásból vagy az ismerős ill. rokon család meghívása miatt pusztán emberi szempontból jelent meg a lakodalomban. Hiszen megkezdte már nyilvános működését, amelyben minden fölséges hivatásának célját szolgálta. A lakodalomban való részvétele is. Az evangélista is utal erre: „Ezzel kezdte Jézus csodatetteit. Kinyilatkoztatta dicsőségét, tanítványai pedig hittek benne”. Tehát az „én óráim” nem az első csodatétel idejét jelenti. Hiszen ebben az értelemben Jézus először megtagadta volna Mária kérését, utána pedig meggondolva magát mégis teljesítette volna. Szent János apostol a helyen kívül még többször

beszél Jézus órájáról. Jézus a sátoros ünnepen megvallja isteni küldetését és származását. „Erre meg akarják ragadni, de senki nem emelt rá kezét, mert még nem jött el az ő órája? (Ján 7,30). Amikor az Atya tanúságára hivatkozott, aki csodáival tanúskodik mellette, „senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája” – jegyzi meg az evangélista (8,20). Az apostolok lábmosását így vezeti be Szent János: „Közel volt már Húsvét ünnepe. Jézus tudta, hogy eljött az óra...” (13,1). E helyeken az „óra” mindig a kinszenvedés ideje, a messiási hivatás sorsdöntő, ünnepélyes órája, amelyre életének minden tevékenysége vonatkozik. Krisztus tehát e szavaiban a keresztáldozatra utal s az egész esemény, következőleg Máriához intézett szavai is ezzel vannak valamilyen összefüggésben.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: *Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 155-159.o.*)

Férfiak elsőszombati rózsafüzéres körmenete

A budavári rózsafüzéres körmenetek hagyományteremtő gyakorlata katolikus férfiakat szólít Szűz Mária hitvalló seregébe. Az egyre növekvő lélekszámú közösség a Szűzanya ikonját követve vonul fel imádkozva minden hónap első szombatján. A kezdeményezés célja, egyháztörténeti háttere, valamint a teológiai keretei figyelemre méltóak.

A budavári körmenet gondolata

A kezdeményezés felelőse az Arma Dei társulat vezetője, *Szász Péter*. A közösség nevét Szent Pál apostolnak az efezusiakhoz írt levelét záró buzdításából (Ef 6,11) vette: „*Öltötek fel Isten fegyverzetét*”. A körmenetek gondolatának a háttérében két jóbarát inspirációja áll. Az első a közösség korábbi lelkipolitikája, megboldogult Földi Endre atya, a Szent István Bazilika szűzmáriás lelkületű hajdani káplánja, akit Szász Péter a bérmaapjaként is tisztel. A másik személy Molnár Ferenc világi krisztushívő, akinek ereiben édesanyja révén lengyel vér is csörgedez, és a lengyelhoni »*Żołnierze Chrystusa*« („Krisztus katonái”) közösség tagja. Az isteni gondviselés így gondoskodott arról, hogy Budapesten is elinduljon a Lengyelország nagyvárosaiban régóta zajló „Férfiak Rózsafüzére” kezdeményezés.

A körmenetek ideje

Az első budavári rózsafüzéres körmenetre 2021. május 31-én, Szűz Mária Királynő hagyományos ünnepnapján került sor. Azóta a hithű férfiak rendszerint elsőszombatok alkalmával rendezik meg az imádságot.

Szűz Mária Királynő

A Boldogságos Szűz Mária minden teremtmények között a legelső és legtekélyesebb, ezért megkülönböztetett tisztelet, *hiperdulia* illeti meg. A Megváltó társaként nemcsak a szeplőtelen fogantatás és a mennybevétel, hanem a mennyben való megkoronázás is megillette őt. Az angyali üdvözlésben véget nem érő királyi széket ígér a szent angyal („*országának nem lesz vége*” – Lk 1,33), amely Máriának is dicsőséget ígér. A Jelenések könyvének Napbaöltözött Asszonya csillagkoronával tűnik fel az égen (Jel 12,1).

Nazianszi Szent Gergely szerint Szűz Mária az egész mindenség Királynak édesanyja. Mária ezért Úrnő, Úrasszony, Királynő. Így szólítja Máriát már Origenész, Szent Jeromos, Aranyszájú Szent János, Krétai Szent András is. Az Egyház hittudósai pedig minden teremtett lény Királynőjének, a mindenség Úrnőjének nevezik: ebben a hitben osztoznak az Egyház püspökei és papjai, és minden katolikus hívő.

A Szűz Mária teljes királynőségére utaló ünnepet Isten szolgája XII. Piusz pápa [1939–1958] 1954. november 1-én, a mennybevétel dogmája kihirdetésének negyedik évfordulóján rendelte el az egész Egyház számára május 31. dátummal.

Az elsőszombat értéke

A liturgiában az esztendő minden szombatját – hacsak valamilyen ünnep nem tűnik fel – lehetséges, helyes és üdvös Szűz Mária szombatjaként megünnepelni és rajta Isten Anyjának a tiszteletére szóló votív misét mondani.

A szombati nap a Teremtő megpihenésének és az Úr Krisztus sírban nyugvásának emlékezetét hordozza. A hét első napjának, a feltámadásnak a vigíliája. A szombati naphoz mindezért jól illik a böjtölés és a virrasztó imádkozás. A liturgikus gyakorlat hagyományosan vigíliával ünnepli Húsvét, Pünkösöd és a kántorböjt szombatjait is.

Különleges értéke van az egyes hónapok első szombatjainak. Ez a nap a Fatimai Szűzanya rendelése szerint Mária Szeplőtelen Szíve tiszteletének napja. Szűzanyánkat legjobban úgy szeretjük, s azzal engeszteljük igazán értünk fájó szívét, ha meggyónunk, szentáldozáshoz járulunk és a rózsafüzér által

bekapcsolódunk Mária imádságába. Így tesszük képessé magunkat arra, hogy szívünkben ismét termékeny talajra hulljon és szárba szökkenhessen a mi Édesanyánk által közvetített megváltó isteni malaszt.

A körmenetek célja

Szász Péter így fogalmazza meg a férfiak rózsafüzérének a célját: „*A Boldogságos Szűzanya szeplőtelen szívének engesztelése által Isten nagyobb dicsőségét szolgálni önmagunk, nemzetünk és az egész világ megszentelésével. Ezt a természetfeletti kegyelem által felemelt sajátos természetünk teremtett adottságaival szolgáljuk. Férfiak vagyunk, és magyarok. Célunk a Regnum Marianum színváltása, a Világ Győzelmes Királynőjének diadala.*”

A Márianosztrai Magyarok Nagyasszonya kegyképének oltalmában

A budavári férfi zarándoklat élén a Márianosztrai Szűzanya kegyképének eredeti méretű másolatát mintegy trónuson hordozzák. A legelső alkalommal azonban még egy kisebb másolatát vitték Hadvezérnőjük képmásának az Arma Dei katonái, amely köré kereszt alakzatba rendeződve imádkoztak. Jelképesen a Hősök terétől elindulva a pest-belvárosi Nagyboldogasszony-plébániatemplomig menetelve mondták a szentolvasót.

A márianosztrai pálos templom eredeti titulusa a Boldogságos Szűz Mária elszenderülésének és mennybevitelének ünnepe. A templom XVIII. századi újjáépítésekor a jobb oldali toronynak a templomhajóval érintkező alsó szintjén alakították ki azt a kápolnát, ami a Boldogságos Szűz Mária csestochowai kegyképe másolatának adott helyet. Az 1749. augusztus 31-én elsőként – stilizáltan – megkoronázott és felékesített másolaton vélhetőleg a 19. század végén jelentős módosításokat hajtottak végre, amely a Szűzanya tekintetét és arcát érintette. Innentől fogva lett a ma is ismert megjelenésű, és immáron mint a *Márianosztrai Boldogságos Szűz Mária* kegyképét emlegették. A képet aztán P. Árva Vince márianosztrai plébános, klandesztin pálos szerzetes 1982-ben a kápolnából a főoltárra helyezte. A kápolnába, a kegykép helyére a Fatimai Szűzanya szobra került, s ettől kezdve fatimai kápolna néven emlegetik. Dr. Lékai László bíboros, esztergomi érsek hozzájárulásával 1986. október 8-án megtörtént a kegykép második megkoronázása a Magyar Szent Korona imitációjával, s ezzel egy időben bíboros úr engedélyével a templom titulusa Magyarok Nagyasszonya névre változott. (A Nagyboldogasszony szoborcsoportja ekkor került a sekrestyébe.) Ennek megfelelően a kegykép tisztelete is e néven folytatódott. A kegyképet 2010. október 12-én, a Juliusz Janusz érsek,

apostoli nuncius pontifikálta szentmise végén restaurálás céljából levették a főoltárról. A megújult kegykép harmadik megkoronázására – szintén a Magyar Szent Korona utánzatával – 2011. október 9-én került sor. Márianosztrán így a Fekete Madonna és a Magyarok Nagyasszonya tisztelete, Szűz Mária mennyei és magyarországi Királynősége végképpen összekapcsolódott.

Beata Virgo Dabit Auxilium

Kevesen tudják, hogy Boldog XI. Ince pápa – akinek a Budai Várnegyedben a magyarokért tett elévülhetetlen érdemeinek jeléül egész alakos szoborra áll – az Avianói Márk kapucinus szerzetesnek írott levelében a következő jelszót adta ki a Buda visszavételére induló szövetséges haderők buzdítására: **Beata Virgo Dabit Auxilium** (BUDA), magyarul „*A Boldogságos Szűz ad segítséget!*”. A Buda 1686-os török alóli felszabadításához társuló lengyel hadak a magyar pálosok által alapított fényeshegyi kolostor Fekete Madonnájának oltalma alatt vonultak. A töröknek Budáról való sikeres kiűzését eképpen a Fekete Madonna áldásának tulajdonították. Ennek emlékére került a pálosok új, pestbelvárosi kolostortemplomába (Kisboldogasszony) a kegykép magasigényű másolata.

A budavári körmenet bennfoglaltan Boldog XI. Ince pápa buzdításának emlékezetben tartása és méltó tettekre váltása, egyúttal tiszteletadás az iszlám veszéllyel szemben példásan helytálló Péter-utódnak.

Magyarország engesztelő küldetése, pálosok, Lengyelország

A Márianosztrai Magyarok Nagyasszonya kegyképe közvetlenül vezet Magyarország engesztelő küldetésének a mélységei felé. Első Remete Szent Pál Rendje az egyetlen, magyar földön született, ma is élő férfi szerzetesrend, amelynek sajátságos eredeti hivatása a Szent Kereszt tisztelete, Jézus Krisztus tökéletes engesztelő áldozatával való egyesülés, valamint a Boldogságos Szűz Mária odaadó szolgálata. A lengyelországi Jasna Góra kolostorát Márianosztra és Budaszentlőrinc 16 pálos szerzetese alapította, és a Fekete Madonna is általuk került lengyelhonba. A lengyelek 1717. szeptember 8-án a kegyképet megkoronázták, s azóta Lengyelország Királynőjeként tisztelik. A márianosztrai kegyhely pedig a Fekete Madonna hatására született újjá: másolatának főoltárra helyezésével és a Magyar Szent Koronával való megkoronázásával mint Magyarok Nagyasszonya tünt fel előttünk.

A Márianosztrai Szűzanya elsőszebati imádságos követésének aktualitása

Az elsőszebati engesztelés többek között felhívja a figyelmet arra, hogy szükséges imádkozni azért, hogy „Oroszország bűne”, vagyis a kommunizmus, el ne terjedjen a világon. Sajnos Oroszország kifejezett felajánlása Szűz Mária Szeplőtelen Szívének a Szentatyá és a világ püspökei által, az eredetileg kért formában mindmáig nem történt meg. Ennek legfőbb bizonyítéka, hogy a Szovjetunió mint entitás bár megszűnt, de a kommunizmus eszméje különböző módokon az egész világon elterjedt. Milliárdnyi ember él nyíltan marxista-leninista hatalom alatt, az ún. „szabad világ” pedig a freudo-marxizmus formájában találkozik vele a gender-ideológiában, a kárhózas szodomita LMBTQXYZ-mozgalomban, a házasság és a család intézményének szétverésében, a feminizmusban, az abortusz, eutanázia és pornográfia világméretű elterjesztésében. A kommunizmus eszméi mélyen behatoltak az Anyaszentegyház berkeibe is, és „felszabadítási teológia” néven mérgezik az igaz hitet.

A Fekete Madonnának és Magyarország Királynőjének a követése és a rózsafüzér imádkozása hathatós ellenszere az iszlám előretörésének is. Az elsőszebati engesztelésnek különleges aktualitást ad a „vallásközi párbeszéd” és a „vallásszabadság” hamis ideológiáiba csomagolt, rohamosan terjedő egyházi önfeladás, a szekularizmus és a szabadkőművesség tévtanaira hivatkozó önpusztítás. A budavári körmenetek emlékeztetnek rá, amit Boldog XI. Ince pápa is hirdetett, hogy a muzulmán veszedelmet az Istenszülő Szent Szűz segítségével hívásával lehet megakadályozni, és a szent hitet megvédelmezni.

A körmenet jelenlegi útvonala

Az útvonal budavári Mária Magdolna-templom romjai közül indul, és a Várnegyedre járja körül, amely a katolikus hívő számára a hitért és a hazáért való nemes küzdelem, hősi áldozat, és a belőlük sarjadó győzelem, végső soron Krisztus és a Szűzanya végső diadalának a jele. Ez a kiindulópont jelképezi a férfias helytállást, hiszen ez volt a néhai helyőrségi templom. Mária Magdolna, akit a feltámadott Úr Jézus Krisztus az „apostolok apostolává” rendelt (Jn 20,17–18), emlékeztet bennünket a bűnbánat, a vezeklés és az engesztelés mindent megelőző fontosságára, a Szenvedő Krisztus követésére, és az apostoli küldetésre is. A romkert pedig felidéz a romlott hazánk és az Anyaszentegyházunk siralmas, romos állapotát. A kiindulópont és az útvonal végső soron könyörgésre indít lelkünk üdvösségéért, a bűnösök megtéréséért, valamint

magyar hazánk és az Egyház megtisztulásáért, a reményteli újjáépítésért. (A következő körmenettel kapcsolatban *Szász Péter* készséggel ad felvilágosítást minden érdeklődőnek: 70/322-8259; info@depositum.hu)

Fogadalmi szentmise a Szeplőtelen Szív tiszteletére

A körmenet forrásponja a Szent Mária Magdolna-templom romjai között bemutatott fogadalmi szentmise. A legszentebb áldozatot az Egyház latin rítusában, és abban a hagyományos formában mutatják be, ahogyan e falak között mindig is bemutatták, és ahogyan őseink imádkoztak és fogadták a megszentelő isteni malasztot századokon át. Az Egyháznak az apostoli időktől fogva szervesen fejlődő szent liturgiája valósággal árasztja a Isten életét: megtisztít, átváltoztat és fölemel. A lelket katolikus hittel, imádatl és szeretettel tölti el, a testet térdre ereszt és fegyelmezetté teszi. Aligha volna tisztább forrása ennek az útnak.

„Légy erős, légy férfi!” (1Kir 2,2)

A halni készülő Dávid így folytatta a Salamonnak szóló intelmeit: „*Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az Úr! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit és intelmeit... Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz. Akkor beteljesíti az Úr a nekem adott ígését...*” (1Kir 2,3–5)

A körmenet történeti és teológiai vázlatát felrajzolva feltűnik Fatima, a Fekete Madonna, a Magyarok Nagyasszonya és a Világ Győztes Királynője mélységes kapcsolata. A budavári rózsafüzérekre való részvétel olyan lelki gyümölcsöket ígér, mint az igaz katolikus hitben való megerősödés, a Krisztushoz és az Egyházhhoz való hűség megújítása, az Úr törvényei szerint való élet, és a Szűz Mária által való megszentelődés. Az *Arma Dei* minden katolikus férfit hív és vár Szűz Mária zászlaja alá!

Fülep Dániel

52 éves a NOM

1.

A fiatalok időutazásról beszélnek, ha szóba kerül a Szt. V. Pius féle szentmise. Senki nem foglalta még azonban össze, hogy miben különbözik a régi katolikus szentmise és a II. vatikáni zsinat után a liturgikus reform keretében kialakított Novus Ordo Missae (NOM). Néhány éve egy magas rangú katolikus papnak magam tettem fel a kérdést: „Mi a változtatás lényege, amelyben a zsinat óta a hagyományos katolikus szentmise részesült?” Az említett magas rangú katolikus pap válasza így szólt: „Semmi nem változott.” Ennek hallatára bizonytalanság lett rajtam úrrá, és egy sor változás villant át agyamon: Az új szentmise szövege nem latin nyelven, hanem honi, nemzeti nyelven imádkozzuk. Az imádkozó pap kevesebbszer alkalmazza a kereszt jelét szentmise közben és jóval kevesebbszer hajt térdet, mint a régi misékben. Továbbá ritkán említi meg a Szentháromság Egy Istent a NOM az OM-hoz (Ordo Missae) viszonyítva.

Elhatároztam hát, hogy magam járok a végére a manapság egyre gyakrabban megfogalmazott kérdés megválaszolásának: Miféle változásnak vetette alá a liturgikus reform a tridenti (hivatalosabban: trienti) zsinat után 1570-ben *Szt. V. Pius pápa által kiadott Ordo Missae-t?* A magas rangú pap válaszát értetlenkedve fogadtam, sokáig nem érttem. Ma már azt az értelmet tulajdonítom a főpap általi változástagadásnak, hogy az a megértés hiányának manifesztálódása vagy a hatalom üres arroganciája, de lehet a hívek megbotránkozásának jóhiszemű megelőzése, elhárítása is.

A II. vatikáni zsinat első dokumentuma a Sacrosanctum Concilium (SC) kezdetű Konstitúció a Szent Liturgiáról, amely 1963. december 4-én fogadtattott el. Ebben **nincs szó a latin nyelv eltörléséről a liturgiában** (SC 36)! A határozat kívánatosnak tartja, hogy a liturgiába oly módon kapcsolódjanak be a hívek, hogy bizonyos latin szövegeket együtt imádkoznak a miséző pappal (SC 54). Először csupán annyiban történt a régmúlthoz képest változás, hogy a szentleckét és az evangéliumot honi nyelven is felolvasták. A továbbiakban azonban püspöki, majd szentszéki engedéllyel a teljesen népnyelvű celebráció vált általánossá.

2.

Az említett zsinati konstitúció 47. pontjában az eucharisztikus áldozat új értelme *memoriáléként* (emlékezés) és *conviviumként* (lakoma) tárul fel. A

memoriale szakkifejezés a korábbi áldozatbemutatás (sacrificatio) kifejezés helyett került bevezetésre a convivium kifejezéssel együtt. A zsinat tehát kezdettől hangsúlyozta, hogy **az eucharisztikus áldozat csupán liturgikus emlékezet és lakoma**. A zsinat által került elrendelésre az a földrengésszerű változtatás, amely eltörlölte a több mint tizenkilenc évszázadon át vallott és gyakorolt koncepciót, amely szerint **a szentmise áldozatbemutatás. Protestáns hatásra az ökumenizmus jegyében a zsinat kihátrált a szentmise áldozatkoncepciója mögül és a kálvini emlékvacsora felfogást tette magáévá**. Innen indult a változtatás, amelyet 1969. november 30-án vezetett be VI. Pál a Novus Ordo Missae-vel.

A zsinati változtatást hivatalosan a hívek liturgiában való „*tudatos, tevékeny és gyümölcöző részvételének*” eszméje irányította (SC 11). Ez annyiban megdöbbentő, hogy ötven évvel a NOM bevezetése után még a papok sem tudják megmondani, hogy miben különbözik lényegében az új mise a régi misétől. Hol van hát a „tudatos, tevékeny és gyümölcöző részvétel” a hívek részéről? Hiszen a hívek azt tudják, amire a klérus megtanítja őket. Tehát a „tudatos, tevékeny és gyümölcöző részvételt” nem sikerült elérni azzal, hogy a zsinat engedélyezte (SC 120-ban) az orgonán túl, *más hangszerek liturgikus használatát* is. A gitáros misék nem járultak hozzá a „tudatos, tevékeny és gyümölcöző részvételhez”.

3.

A zsinat hatására megváltozott az Eucharisztia fogalma. Az Eucharisztia régi fogalmát az 1917-es Egyházi Törvénykönyv a 801. kánonban röviden így fogalmazza meg: „A legszentebb Eucharisziában *a kenyér és a bor színe alatt* maga az Úr Krisztus tartalmazzatik, felajánlatik és fogyasztatik.” Ehhez képest az 1983-as Egyházi Törvénykönyv 897. kánonjában ez áll: „A legszentebb Eucharisztia a *legfenségesebb szentség*, amelyben maga az Úr Krisztus tartalmazzatik, felajánlatik és fogyasztatik.” Csaknem azonos a két meghatározás az Eucharisziáról. A különbség mindössze annyi, hogy míg az Eucharisztia a régi szentmisében a kenyér és a bor színe alatt értendő, addig **a NOM-ban már Krisztusnak a kenyér és a bor színe alatti jelenléte, feláldozása és fogyasztása kimaradt**. Megtévesztő, hogy (SC 47-ben) még eucharisztikus áldozatról van szó, noha már a szentmise áldozat voltát likvidálták. Minderről a koncepcióváltásról nemhogy a hívek, de még a papok sem értesültek a mélyértelmű és nehezen érthető zsinati fogalmazás következtében. A magyarázat az 1964. november 21-én elfogadott Lumen Gentium (LG) kezdetű dogmatikai konstitúció az egyházzal zsinati dokumentum 28. pontjában található

(LG 28). E zsinati szöveg szerint a papok feladata „**Krisztus egyetlen áldozatának a megjelenítése**”.

Tehát a zsinat átvette a pap nélküli protestáns egyházak felfogását, amely tagadja a szentmise áldozat voltát, és csak a Krisztus egyetlen áldozatára való emlékezés liturgikus eseményeként és emlékvacsorájaként ismeri el az eucharisztikus istentiszteletet!

4.

Tekintsük át az Eucharisztia definíciójában szereplő attribútumokat (tulajdonságokat, jellemzőket). Az eucharisztikus jelenlét kérdését a II. János Pál által 1997-ben latin nyelven kiadott *Katolikus Egyház Katekizmusa* tárgyalja, amely 1378. pontjában hangsúlyozza, hogy az Úr imáadásának jelére azért hajtunk térdet vagy hajlunk meg, hogy kifejezzük a hitünket az alapítás elbeszélésében foglaltak meghallgatását és megértését követően. A megértést követő, hívők általi hitkifejezés hatására Jézus teljesíti *Máté 18,20-ban* tett ígérését: megjelenik a hívők közösségében „**interalia**” (mások között). Tehát *Krisztus nem a kenyérben és a borban jelenik meg* az arisztotelészi – szent tamási filozófiának megfelelően, *hanem a közösségben*.

II. János Pál az általa kiadott Katekizmussal egybehangzóan 2003. április 17-én megjelentetett *Ecclesia de Eucharistia* kezdetű enciklikája 9. pontjában deklarálja, hogy „Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében”. A Katekizmus 1333. pontjában külön kiemeli, hogy „**a kenyér és a bor jelek**”. Ugyanez történik a Katekizmus 1380. pontjában, amelyben azt írja, „Ő (Krisztus) jelek által marad (köztünk az Eucharishtiában), amelyek az Ő szeretetét fejezik ki és közlik”. Ugyanitt azt is írja, hogy „Valóban Ő Maga az Ő eucharisztikus jelenlétében **in medionostri** (közöttünk) marad titokzatos módon” az Eucharishtiában. A *Novus Ordo Missae* tehát szakított a katolikus Egyház több mint 19 évszázados hagyományával, arra hivatkozva, hogy a tridentini zsinat nem az arisztotelészi – szent tamási filozófiát tette kötelezővé. Ezért a II. János Pál féle Katekizmus már a racionális filozófia alapján álló liberális protestáns teológia felől magyarázza Krisztus eucharisztikus jelenlétét.

A Katekizmus tehát már feladja a tridentini zsinat által vallott „**ex vi verborum**” (a pap szavai által, szavak erejében) jelenlétet (DS 1640), és ennek megfelelően megváltoztatja a konsekráció (átváltoztatás) eddigi felfogását is.

Az 1570. július 19-én Szt. V. Pius pápa által elrendelt *Ordo Missae konsekráció*n Krisztus áldásként mondott szavainak a pap általi elismétlését érti. A VI. Pál féle új misében azért történik a kenyér és a bor felmutatása után *egy-egy térdhajtás*, az alapítás elbeszélésének elolvasása után pedig *egyetlen-egy sem*, mert a konsekráció két fázisa itt a következő: az alapítás elbeszélése felolvasását követően a hívők megértik az elhangzottakat és a megértés hatására – Schleiermacher 19. század eleji liberális teológus szerint – „a múlt jelenvalóvá válik”, és ez a jelenvalóvá válás maga a megértés. Ekkor Jézus még **reálisan nincs jelen** a közösségben, *csak miután a hívek kifejezik hitüket, azután jelenik meg Jézus a hívek között*. Ezért van az új misében egy-egy térdhajtás a közösségben jelenlévő Krisztus előtt, akinek jelenlétét a kenyér és a bor mindössze jelzik, mert Jézus a közösségben van jelen. Szemben a régi szentmisével, ahol két-két térdhajtás történik a pap részéről a kenyér és a bor színe alatt jelenlévő Krisztus előtt, de nem a közösségben jelenlévő Krisztus előtt. *Krisztus* ugyanis *a pap szavára a kenyérben és a borban jelenik meg*, bár nem mint helyen, hanem lényegileg.

5.

A Szt. V. Pius pápa féle szentmisében az eucharisztikus áldozat egy ételáldozattal kezdődik. Ennek a neve volt régen az Offeritorium (felajánlás). Ekkor a pap a hívők által elkövetett bűnökért mutat be ételáldozatot Mal 1,11-nek megfelelően. Majd az átváltoztatás előtti **Quamoblationem** kezdetű imádságban (Kérünk Isten, méltóztassál e felajánlást...) az Egyház a pap által annak tudatában, hogy az ember általi áldozat kevés a bűnök kiengesztelésére, kéri az Úristent, hogy a kenyér és a bor kettős áldozati adomány Krisztus Teste és Vére legyen. Ez a kettős áldozati adomány (oblatio), a pap által elismételt krisztusi szavak - „**Hoc est enim Corpus meum**”, „**Hic est enim Calix Sanguinis mei**” (Ez az Én Testem; és ez az Én Vérem kelyhe) – hatására külön Krisztus testévé és külön Krisztus vérévé válik lényegileg, mivel Jézus idézett szavai a teremtő Isten **benedictiói** (áldásai). Krisztus pap által elmondott áldásai hatására Krisztus teste és vére szétválasztva van az oltáron, vagyis Krisztus **hostia: feláldozott áldozati bárány** állapotban van jelen lényegileg. Amint Szent Pál írja (1Kor 5,7): „Krisztus, a mi húsvéti bárányunk, feláldoztatott” az oltáron.

Az Egyház hite értelmében azonban ebben a momentumban végbemegy Krisztus, mint hostia, Krisztus által az Atyának történő oblatiója (felajánlása) is. Majd ezt a feláldozott Krisztust, mint szeplőtelen hostiát (hostia

immaculatát) ajánlja fel az átváltoztatás után az **Unde et memores** kezdetű (Miért is megemlékezvén Uram, mi, a Te szolgálaid...) felajánló papi imában az Egyház, ahol az **et** (is) arra utal, hogy a pap az oltáron az Egyház nevében is felajánlja Krisztusnak az előzőekben végrehajtott **immolatióját** (feláldozását) és **oblatióját** (felajánlását). Tehát a *Szt. V. Pius féle szentmisében két áldozat megy végbe*: egyrészt Krisztus instaurálja, megújítja a keresztdozatot, másrészt ezt a megújított keresztdozatot a pap felajánlja az Egyház nevében is, és ez az Egyház áldozata. Ezért a régi tridentinek nevezett szentmise áldozat, amelyben mindenki Krisztus keresztye alatt állva, Mária Magdolnával együtt élhette át, hogy Krisztus az ő bűneiért szenvedett kereszthalált. És csak ez az Istenembert feláldozó áldozati cselekmény alkalmas arra, hogy az embert a megváltás kegyelmében részesítse az Egyház által.

Ezzel szemben VI. Pál miséjében egy epiklézis (Lélekívás: a Szentlélek segítségül hívása) imádság szerepel, amelyben a pap azt kéri, hogy a kenyér és a bor fölött az alapítás elbeszélése hatására Krisztus áldozati állapotban jelenjen meg, hogy külön legyen a teste és külön a vére. Az új misében tehát nem történik meg Krisztus immolatiója (feláldozása). *A feláldozott Krisztus* az epiklézis hatására a Szentlélek által *a megértésben lesz jelenvalóvá*. Ez megfelel annak a protestáns és neoproteáns felfogásnak, mely szerint Krisztusnak csak egyetlen áldozata (LG 28) biztosítja a bűnös ember megváltását. Az alapítás elbeszélése hatására pedig Krisztus már a kenyér és a bor jelei által, mint a kereszten egyszer minden korért felajánlott sacrificium = hostia = áldozati bárány vált jelenvalóvá. Tehát Krisztusnak az áldozati bárányként történő felajánlását nem végzi el az új misében a pap. Csak jelek által, mintegy dramatizálja a kereszten kétezer évvel ezelőtt történeteket, amikor Krisztus felajánlotta magát bűneink bocsánatára a kereszten a Mennyei Atyának.

Tehát az új misében nem történik áldozatbemutatás, mert sem az immolatio (feláldozás), sem az oblatio (felajánlás) nem megy végbe in persona Christi (Krisztus személyében) sem. Hiszen Krisztus feláldozott és felajánlott Testét és Véréát a Katekizmus 1353. pontjának 2. bekezdése szerint Krisztus szava- inak és cselekvésének ereje, valamint a Szentlélek potenciája (hatóereje) jeleníti meg a kenyér és a bor jele által a hívők közösségében. Valójában a pap csak Krisztus egyetlen áldozatát szemlélteti az alapítás elbeszélése közben.

Leromboltatott tehát a csaknem kétezer éves és 1570 óta kanonizált katolikus szentmiseáldozat, amelyről a 1917-es Egyházi Törvénykönyv (CIC) azt írja a 802. kánonban, hogy „A mise áldozatát felajánlásnak a hatalmát (potestas) egyedül a felszentelt pap bírja.”

Ezzel szemben az 1983-as CIC-ben egyáltalán nem esik szó áldozatról, hanem a 897. kánonban az eucharisztikus áldozat, mint Krisztus halálának és feltámadásának a memoriáléja kerül definiálásra. A memoriálét pedig II. János Pál 1997-es Katekizmusa az 1362. pontban Krisztus *egyetlen áldozatának* „in actum deductiójaként” (cselekményre odavezetés) és *szakramentális oblatiójaként* (jelek általi felajánlásaként) határozza meg. Ám ez a jelek általi oblatio valójában nem a keresztdozat (hostia) felajánlása, hanem az üdvösség logikai feltételének fel- és elismerése. Ennek belátásához a memoriale értelmezését NOM-ra nézve döntő kiegészítésekkel folytatja a Katekizmus 1364. pontjában. Először utal arra a tényre, hogy az alapítás elbeszélése megértése és az ezt követő közösségi hitkifejezés következményeként a kereszten felajánlott hostia-Krisztus már jelenvaló az eucharisztikus sacrificiumban.

Majd ezt megtoldja egy eddig az OM-ben nem, de a liberális protestáns teológiában alkalmazott tétellel, amelyet a protestánsok – papságuk nem lévén – hangoztatnak Zsid 7,25-27-re hivatkozva: „A sacrificium=hostia, amelyet Krisztus egyszer minden korért felajánlott a kereszten, állandóan tevékeny marad.” Eszerint Krisztus kereszthalála és annak Krisztus általi felajánlása az Atyának idő nélküli, logikai feltétele az üdvösségnek. Ez a tétel igazságtartalma ellenére szemben áll az 1Kor 11,24-25-ből ismert krisztusi mandátummal (paranccsal): „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Ennek átvétele a NOM által, már annak tagadása, hogy Krisztus az Utolsó vacsorán papi rendet alapított. Mivel, ha a fenti Zsidókhöz írt levélre való hivatkozás elegendő, akkor nincs szükség papságra és katolikus szentségekre!

Végül azt állítja a Katekizmus 1364. pontjában, hogy Krisztus keresztdozata memoriáléjának celebratiója elegendő feltétel a Krisztus megváltó kereszthalálából származó üdvösség elnyeréséhez: „Valahányszor a kereszt sacrificiumának memoriáléja az oltáron celebráltatik, mindannyiszor megváltásunk műve gyakoroltatik.” Tehát mégiscsak szükség van a papságra, amely a memoriáléban elnököl. (Lásd! 1983-as CIC 899. kánon 2. §, amely az eucharisztikus közösségben a pap szerepét nem áldozat bemutatóként jelöli meg, hanem a hívő közösség elnökeként.) Ennek indoklására a Katekizmus 1357. pontja azt mondja: Az Úr utolsó vacsorai „mandátumát mi az Ő sacrificiuma memoriáléját celebrálók teljesítjük.”

Az alapítás elbeszélése megértése és a közösségi hitkifejezés következtében Krisztus reálisan jelen van a hívők közösségében a Katekizmus szerint. Így az alapítás elbeszélést követő anamnézisben is jelen van a kereszten feláldozott és az Atyának felajánlott Krisztus, Akinek a hostiája mindörökre

tevékeny. Vagyis Krisztus hostiájának felajánlása idő feletti, logikai dimenziót kap.

Az anamnézis oblatió része nem új és nem a pap vagy a memoriáléban részt vevő hívő közösség által végzett felajánlása a Krisztus által a kereszten már felajánlott hostia-Krisztusnak, hanem ama tény elismerésének és elfogadásának kinyilvánítása, hogy Krisztus hostiája logikailag szükséges és elégséges az üdvösséghez.

Tehát mind a Katekizmus 1364. pontja, mind a hatályos CIC 899. kánon 1.§-a fájdalmas kísérlet Szent V. Pius pápa lerombolt OM-je üdvösségközvetítő funkciójára. Az OM középpontjában ugyanis a pap szolgálatával Krisztus által végzett sacrificatio (áldozati cselekmény) áll, míg a NOM centrális része az alapítás elbeszélésének pap általi ígéhirdetésére épülő liturgikus megemlékezés (memoriale). Összességében megállapítható, hogy a VI. Pál féle NOM már nem áldozatbemutatás, csak egy emlékezés Krisztus keresztáldozatáról, lakomával egybekötve.

6.

Az alapítás elbeszélését, amelyről a Katekizmus 1353. pontjának 2. bekezdése szól, az 1354. pontban leírt **anamnézis** követi a NOM-ban. Ez az anamnézis az OMU nde et memores kezdetű imájában foglalt oblatiót (felajánlást) *emlékezésre változtatja és összekapcsolja Krisztusnak a kereszten történt önfelajánlása NOM-beli Egyház általi megjelenítésével: a kenyér és a bor felajánlásával.* A kenyér és a bor ezen felajánlása, a régi mise (OM) Offertóriumának a későbbre helyezése funkciót tölti be. A késleltetés oka Luther kegyelemtanában rejlik. Luther ádáz ellensége volt a szentmise Offertórium részének, mivel ő az Isten *ingyenes kegyelme* koncepció talaján állott: „Isten kegyelme jóvoltából... *ingyen* történik megigazulásunk... a hit által” (Róm 3,24-25). Ezért mondta Luther, hogy „vétezz bátran, de higgy még bátrabban”, és ezért ellemezte az Offertóriumban végzendő bűneltörlő ételáldozatot. Ez a bűneltörlésre szánt ételáldozat a tridentini misében is magában foglalja a hívek önfelajánlását. Ennek az önfelajánlásnak az OM-ban az volt a célja, hogy a hívek az Atya iránti tiszteletből, szándékuk szerint bűn nélkül, de bűnös emberként majd kérjék Istentől a Quam oblationem kezdetű imában a kenyér és a bor konverzióját (átváltozását) Krisztus testvére és vérévé, hogy részesülhessenek a keresztáldozat gyümölcseiben. Mivel az Egyház meggyőződése volt mindig: „Valahányszor a szentmise hostiájának commemoratiója celebrálatik, mindannyiszor megváltásunk műve gyakoroltatik.” (OM, Secreta Dominica IX. post Pentecosten)

Luther gyűlölte a katolikus szentmisét. Ezt mondta: „Romboljuk le a misét, és leromboltuk az Egyházat!” Ugyanis, mint a biblikus nyelvek professzora, jól ismerte a hellenisztikus kor filozófusainak munkásságát, köztük Hermész Trismegisztosz filozófiáját is, akinek gnoszticizmusára a masonic filozófia is forrásaként tekint.

Magára az anamnézisére az adott ürügyet, hogy Szent Pál egyik levelében (Kol 1,13-14) ezt olvashatjuk Krisztus megváltó művéről: „Ő kiragadott minket a sötétség hatalmából és áthelyezett szeretett Fia országába. Benne van vére által megváltásunk, bűneink bocsánata.” Az Unde et memores imádságban a pap a régi misében a kenyér és a bor áldozati adományokból, valamint a kenyér és a bor Krisztus testvére és vérévé transsubstantiációjának (átlényegülés) az Örök Atya által adott ajándékából ajánlja fel Krisztus „**olyannyira termékeny szenvedésének a szeplőtelen hostiáját, alvilágból feltámadásának a szent hostiáját és dicsőséges mennybemenetelének tiszta hostiáját**”. Tehát ezzel az oblatió imával történt visszaélés következtében keletkezett VI. Pál megbízásából hat protestáns lelkész és Annibale Bugnini masonic tevékenységéből az anamnézis.

Az eredeti tridentini misében a Kolosszei levél fenti tartalmára hivatkozás domborította ki *Krisztus megváltó áldozatának három dimenzióját: a szeplőtelen, szent és tiszta voltát.* A NOM-ban a hívek gyónás és feloldozás nélkül odaállhatnak a communio asztalához, mivel ők Isten ingyenes kegyelméből ajánlják fel önmagukat, mintegy társulva Krisztus megváltó keresztáldozatához. Az epiklézis első részében azt kéri az Egyház, hogy Krisztus legyen benne a hívők közösségében, amelyet a kenyér és a bor jelöl. Amikor pedig az anamnézis második részében a hívőközösség tagjai társulnak Krisztus önfelajánlásához (CIC 1983, 899. kánon, 1.§), akkor az önfelajánlás által a hívőközösség tagjai lesznek részévé a felajánlott áldozati bárány Krisztusnak. Ezáltal az Egyház **reálisan** egyesül az áldozatot bemutató Krisztussal, és ennek megjelenítésére szolgál a kenyérrel vagy borral jelzett **communio**, Ez a communio pedig Krisztus Testének és Vérének, mint szakramentumnak (szentségnek) az elfogyasztása.

7.

A régi szentmise Offertóriumának első része helyére egy zsidó asztali imádság került, hiszen a szentség elfogyasztása maga a **convivium** (lakoma). Itt kell megemlítenünk, hogy a zsidóság, mint „választott nép” soha nem mondott le arról, hogy áldozatot (héberül korbán, latinul sacrificium) mutasson be

Istennek. Az áldozatbemutatást még Mózes rendelte el, és az áldozatbemutatók a Szentélyben történtek. Az első Szentélyt Nabukadnezár romboltatta le Kr.e. 586-ban, ezt követte a zsidó nép babiloni fogsága Kr.e. 536-ig. A fogságból hazatérő zsidó nép Ezdrás pap és Nehemiás próféta vezetésével megszervezte a zsidó nép vallási életét, és elkezdődött a második Szentély felépítése is, amely Kr.u. 70-ben Titusz római császár jeruzsálemi hadjárata során romboltatott le. Ekkorra már Krisztus az Utolsó vacsorán megalapította az Újszövetség áldozatát, amelyet a régi húsvéti pászka áldozat analógiájára vezetett be, minthogy az Egyiptomból kivonulás emlékére Izrael fiainak sokasága pászkát immolált, ezért az Utolsó vacsorán Krisztus Önmagát az Egyháztól a papok által látható jelek alatt immolálandó (feláldozandó) **pascha novummá** (Új pászkává) instituálta, ebből a világból az Atyához történő **transitusza** (átmenet) emlékére, a celebrálandó új sacrificium (szentmise) számára, mivel vére kiontása által minket megváltott, és kiragadott a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő országába (Kol, 1,13.14).

Ismeretes, hogy a zsidóság a farizeusok vallási közösségében nem fogadta el Krisztust Messiásának. Ennek megfelelően a zsidóság a mai napig várja, hogy újra helyreállíthassa a Templomot áldozatbemutatás céljából. Ezért minden évben hét napos gyással a Tisabeáv (Áv hó 9.) ünneppel a zsidó vallási év 5. hónapjában (ez a zsidó polgári év 11. hónapja) emlékezik meg a Szentély lerombolásáról. A Tisabeáv ünnep idén 2021.07.18-án volt, jövőre pedig 2022.08.6-án kezdődik. A hétnapos gyász során tilos a hívő zsidók számára az evés, az ivás, a fürdés, a test kenése, a bőrcipő viselése és a házastársi együttlét. Az étkezési tilalom azt jelenti, hogy húst és alkoholt nem fogyasztanak, csak vizet, tejes ételeket és gyümölcsöt. A zsidóság tehát tudatában van annak a veszteségnek, amelyet az áldozatbemutatás lehetőségének megszűnésével szenvednek mind a mai napig. Vajon mikor lesz annyira vallásos a keresztény ember, hogy rádöbbenjen: a NOM bevezetésével *elvesztette* a Malachiás próféta által (Mal 1,11-ben) a Kr.e. 5. században megígért, *Krisztus által az Utolsó vacsorán rendelt tiszta áldozat bemutatásának lehetőségét*, és emiatt hét napos gyászt rendezzen évente? Ez a kérdés annál mardosóan fájdalmasabb, hogy az immár szentté avatott VI. Pál – ráoktrojálva az Egyházra a NOM-ot – elrendelte annak az **OM**-nak a betiltását, melyet Szent V. Pius pápa rendelt el **minden idők miséjéül**.

Mivel az OM és a NOM koncepciója ellentétes értelmű az eucharisztikus áldozat tekintetében, ezért kétségek gyötörhetnek bennünket, hogy vagy V. Pius pápa volt szent, vagy VI. Pál; vagy Szent V. Pius pápa OM-ja hereti-

kus, vagy VI. Pál NOM-ja. E kérdésekre a választ a „**Hoc facite in meam commemorationem**” („Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”- 1Kor11,24-25) **mandátum** értelmezése adja. E mandátumot a tridenti zsinat DS1740-ben (Denzinger-Schönmetzer) az apostolok és utódaik számára Krisztus által adott áldozatbemutatási parancsként értelmezte. Ezzel szemben II. János Pál Katekizmusában az 1341. pontban ezt a mandátumot Krisztus halálára és feltámasztására való memoriáléra adott krisztusi parancsként interpretálta.

Dilemmáink megnyugtató megválaszolásához azt kell eldöntenünk, hogy az Egyházat Apcsel 2,2-4-től 1962-ig vezette a Szentlélek, vagy csupán a II. vatikáni zsinattól fogva mindmáig, mert e kétféle mandátum felfogás gyökeres ellentéte egymásnak...

Éljünk hát „buzgón”, ahogy Szent Pál apostol Tituszhoz írt levelében (Tit 2,12-13) tanít! Ne ássuk el a Krisztustól kapott „talentumot” (Mt 25,25): minden idők miséjét! Vívjuk meg a „jó harcot”, amelyről az Apostol ír 2Tim 4,7-ben! Véssük szívünkbe Üdvözítőnk tanítását: Az igazság szabadabbá tesz (Jn 8,32)! Nem élhetünk a liberális teológia, a modernizmus és a neomodernizmus béklyójában, amellyel a progresszivisták győzelmével végződő II. vatikáni zsinat bilincselte meg minket.

Ragaszkodjunk a minden idők szentmiséjének **mennyei táplálékához**, ahogy a Római Katekizmus nevezi a Szent Eucharisziát! Könyörögjünk „szüntelenül” (Kol 1,9), hogy a Szentmisében a **transsubstantiatio** által **ex vi verborum Krisztus Teste és Vére a kenyér és a bor színe alatt** továbbra is megjelenjen! Mert a modernizmus, neomodernizmus és a liberális teológia „démonja” „csak imádsággal és böjttel űzhető ki” (Mt 17,21). Nekünk is szól Üdvözítőnk Szent Péternek adott figyelmeztetése „a Sátán rostájáról”; és reményünk alapja, hogy Krisztus „imádkozik értünk” (Lk 22,31).

Az 52 évvel ezelőtti változtatással és a háttér magyarázatokkal együtt mind a mai napig a pap hittel kimondott szavai hatására a szentmisében megjelenik a kenyér és a bor színe alatt Krisztus Szent Teste és Szent Vére, melyet napjaink magyarországi és lengyelországi eucharisztikus csodái is bizonyítanak...

D.P.

Istenfélelem helyett vírustól rettegés

„Az egyházak társadalmi jelenléte a koronavírus-járvány idején is élő, eleven maradt” – mondta Áder János köztársasági elnök a magyarországi ún. „történelmi egyházak” vezetőinek tiszteletére rendezett adventi ebéden december 7-én a Sándor-palotában. (Forrás: Magyar Kurír) A pezsgővel koccintás és a pompás ebéd ünnepi képsorát tekintve látható, hogy azon Krisztus egyetlen Egyházának képviselői is részt vettek. Furcsának ható ünneplés ez, ha emlékszünk arra, ami történt: a tartalmilag és formailag is érdekes egyházi rendelkezések, a liturgia szüneteltetése, a vasár- és ünnepnap szentmiséken való részvétel kötelezettsége alól való felmentés, a két „elmaradt” húsvét, a papok legnagyobb részének elérhetetlenné válása, majd a maszkos misék, a kézbeáldoztatás kötelezővé tétele és a kovidos betegek ellátásának botrányos elhanyagolása. Tisztelet és köszönet azoknak a papoknak, akiket nem a félelem vezérel.

Csak akkor, ha haldoklik

Egy katolikus hívő idős néni kovid-osztályra került. A gondviselője ígéretet tett, hogy papot kerít a számára. Hívta a kórházlelkésszi szolgálatot. Beszélt a laikus telefonkezelővel, majd a főlszentelt pappal is. „Haldoklik?” – volt az egyetlen kérdés. Miután kiderült, hogy nem, a telefonáló felvilágosítást kapott arról, hogy egyébként sajnos nem látogatható a beteg. Majd sietve hozzátette, hogy ez a főpásztori döntés, mert ha „minden pap” kovidos lenne, összehozomolna az egyházmegye, és ezt mindenképpen meg kell előzni. Végül felhívta a figyelmet a televíziós miseközvetítésekre, és ígéretet tett, hogy imádkozni fog a néniért.

A gondviselő aztán próbálkozott egy másik kórházlelkésznél is, akitől szintén elutasítást kapott, hasonló indoklással. Az első próbálkozáshoz hasonlóan a gyóntatás, valamint a betegek kenetének a felajánlása itt sem merült fel a pap részéről. A néni, mivel nem haldoklott, ezért végül ellátatlan maradt.

A főlszentelt pap a lelkek üdvösségének a szolgálatára kapott hatalmat és küldetést Krisztustól. A betegellátás a papi szolgálatban nem szabadon választható lehetőség, hanem szent kötelesség, amit veszélyek között is meg kell tenni. A kórházlelkész ugyanúgy beöltözhet a biztonságot jelentő védőruhába, mint a betegápoló és gyógyító kórházi személyzet. A kórházlelkész látogatásának a kéréséről volt szó, és nem „minden pap” meghívásáról, tehát egy papnak kell vállalnia a kovidosztály meglátogatásának a kockázatát, és ez a

kórházlelkész, aki ebben a történetben ráadásul egy fiatalember. A beteg néni meglátogatásának az elutasítása a püspökre hivatkozó pap részéről a hit és az ész számára is felfoghatatlan.

„Ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg” (2Tim 2,13)

Egy család két tagja megbetegedett, a klinikai tünetek és a gyorseszteszt szerint kovidosak lettek, így lett az otthonuk hatósági karantén. A megbetegedettek hívó katolikusok, napi áldozók, imaéletük alapját a szentmise mellett a zsolozsma lelkiismeretes végzése és a rózsafüzér adja. Egyházközségük buzgó és aktív tagjai.

A betegek telefonon szentségeket kértek a plébániától. A napi szentáldozásra való igényt nem hallgatták meg, és sem a szentgyónást, sem a betegek kenetét nem ajánlották fel, de ígéretet tettek, hogy a soron következő vasárnap a kerítésen keresztül megáldoztatják őket. Később azonban ezt is lemondták, arra hivatkozva, hogy a „kovidos házba” nem léphetnek be.

A környék papjai közül senki sem akadt, aki felkérhető lett volna a betegek ellátására. Többen is azt válaszolták, hogy szívesen ellátják őket, de csak *miután* felszabadultak a karantén alól. Ez azt jelenti: betegeként hiába kérnek, *nem* kapnak ellátást. Egy alkalommal aztán csak meglátogatta őket távolabbról egy ismerős pap, aki az udvarra belépve, maszkban, civil ruhában, az áldoztatási szertartás mellőzésével, egy Miatyánk-Üdvözlégy közepette elővette a kis nyolttasokba egyenként becsomagolt partikulákat, és megáldoztatta őket, ezt követően sietve távozott. Gyóntatást, betegek kenetét nem ajánlott fel, nem kérdezte, hogy jöhet-e még, de akkor egyszer kétségtelenül eljött.

A betegek imája végül meghallgatásra talált, és az Úr gondoskodott: a karantén teljes időtartama alatt hozzájutottak a napi Szentáldozáshoz. Miután 30 km-es körzetben nem akadt pap, aki kijárt volna hozzájuk, ezért egy alkalmi áldoztatásra feljogosított világi krisztushívő 300 km távolságból vitte el hozzájuk az Oltáriszentséget. Az Úr Jézus a hűtlen papok közepette is gondoskodott arról, hogy eljusson a reá vágyakozó, nagybeteg szolgálóihoz.

„A magad szájából ítélek meg” (Lk 19,22)

Egy vasárnapi szentmisén történt, ahol nem tették kötelezővé a kézbeáldoztatást. Ergo a papnak ebben az esetben végképp semmilyen hivatkozási alapja nem lehet arra, hogy az hívótól „kézbeáldozást” várjon el.

A fiatal pár szentáldozáshoz járult, és ahogyan mindig is szoktak, sorra kerülve térdelve-nyelvre fogadták a Legszentebbet. Az áldoztató celebráns atya, amikor nyújtotta az Oltáriszentséget, a „*Krisztus Teste*” helyett fennhangon ezeket mondta a leánynak: „*Engedetlen vagy!*” A fiúnak pedig: „*Másik templomba kell menni!*” A Krisztusért megalázott, megszeppent, könyveivel küszködő, a helyükön továbbra is térdeplő párnak a postkommuniót megelőző hirdetésekben még hozzátette: „*Tekintettel kell lenni az öreg papokra!*”

Nos, a papnak minden szava igaz, csak kérdés, milyen értelemben. Valóban engedetlenség történt, de úgy tűnik, az áldoztató részéről, aki nem ismeri el a térdelve-nyelvre áldozás jogát, holott az ő püspöke nem tiltja azt. A Szentséghez, a szentségkiszolgáltatás aktusához és a hívőhöz való illetén hozzáállás miatt pedig tényleg érdemes „másik templomba” menni, ahol nem követnek el ilyen visszaéléseket. Vitathatatlan az is, hogy az áldoztató leginkább magára volt tekintettel: nem a krisztusi küldetés, nem az Oltáriszentség legméltóbb kiszolgáltatása, nem a hívő üdvössége volt a döntő szempont, hanem a megbetegedéstől való páni félelem.

Az úrrá lett félelem

Az Egyház szentségekre vonatkozó hitét ismerve és megvallva az egyszerű krisztushívő arra számít, hogy nagy betegség idején a papság sietve buzdít bűnbánatra, engesztelésre, szentgyónásra, a betegek kenetének a felvételére, valamint az Élet Kenyerének az imádatnál teljes, méltó és buzgó vételére. A szentségekben való részesülés különösen fontos, ha életveszélyesnek tartott megbetegedésekről van szó, mint amilyen a kovid.

A szomorú tény ezzel szemben az, hogy a papság bár pusztító járványra hivatkozik, mégsem sarkall minden erejével bűnbánatra és engesztelésre, valamint a kiengesztelődés, a betegek kenete és az Oltáriszentség buzgó vételére, és egészen abszurd módon még a szent liturgiát is képes elhagyni. A papság – többnyire főpapi utasításra is hivatkozva – a saját életét félti, és az egészség megóvásának fontosságát hangsúlyozva inkább elbújik a hívek és a papi feladatok elől. A legtöbb pap mintha jobban félne a vírustól, a testi betegségtől, a haláltól, a püspöktől, a világ ítéletétől, mint a bűntől és Istentől. Nem látogatja meg a betegeket, nem viszi el a szentségeket, vagy ha ezt ímmel-ámmal mégis megteszi, akkor azt is gyakran méltatlan módon, kapkodva, muszájból intézi el. Kicsiben és nagyban egyaránt az látszik, hogy az Egyház hivatalai pontosan úgy viselkednek, ahogyan az a Nagy Újrindítás programjának leginkább

megfelel. Tisztelet azoknak a papoknak és laikus segítőknek, akik ezekben az időkben is hűek az Úrtól kapott hivatásukhoz.

A „*sötétség hatalmának*” (Lk 22,53) nagycsütörtöki éjszakája borult az Egyházra. A szent hierarchia mintha megismételné, amit az Úr mellett álomba merült és a Mester elfogására kicsörtető tömeg által felriasztott apostolok tettek. „*Akkor a tanítványok mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.*” (Mt 26,56)

Fülep Dániel

Eltakarjuk arcunkat

Úgy jött ki a lépés, hogy pont november 7-ére rendelték el, hogy onnantól újból tűnjön el a szenteltvíz a szenteltvíz tartókból, mindenki csak kézbe áldoztatható és maszkot kell hordani a vírusra hivatkozva. Ezen a vasárnapon újból maszkban szolgáltam az oltárnál, ahol érdekes élményem volt.

Amikor a pap kimondta az átváltoztatás szavait és magasba emelte a Szentostyát, Jézus Krisztus Szent Testét, akkor szokásomhoz híven elkezdtem imádni az éppen megjelent Krisztust. Ezen imádom alatt egyszerre bevillant az az érdekes viszonylat, melyben részem volt: Jézus Krisztus oltáron történő megjelenését mi arcunk eltakarásával viszonzozzuk. De ez az eltakarás nem a féltő imádat miatt van, hanem egy vírustól való félelem hatására kihozott egyházi utasítás miatt. Pedig milyen jó imádni Urunkat úgy, hogy az arcomat is megmutatom neki, mindenek Királyának. De most ezt nem tehettem.

Minden komolyabb szakember tudja, hogy egy vírus ellen egy általában használt maszk csak igen speciális esetekben és helyzetekben véd talán néhány 10 percig, de lehet, hogy még addig sem. Mégis arra hivatkoznak a fősodratú média hatására. A maszkokat nem véletlen, hogy régen a rabszolgákkal hordatták a rabszolga tulajdonosok, hogy folyamatosan éreztessék velük alsóbbrendűségüket. A behódolás állandó jele volt ez annak idején – az ember nem biztos, hogy sokat változott azóta...

A másik a kézbe áldoztatás, melyet újból higiénés okokkal igyekeznek magyarázni. Pedig az ember keze a legpiszkosabb testrészek közé tartozik. (Tudom, hogy amennyiben a bejáratnál alaposan lefertőtlenítem kezemet, és utána még a padot sem fogom meg, akkor tisztább a helyzet.) Továbbra is állítható, hogy a nyelvre áldozás a legtisztább, higiénés szempontból is. Hiszen a pap

vagy áldoztató tiszta kézzel adja Jézus Krisztus Szent Testét mindenkinek, és nyelvre áldoztatás esetén a legügyetlenebb áldoztató is csak időnként ér hozzá egy-egy áldozó nyelvéhez. Eddig még olyanról senki nem hallott, hogy valaki Jézus Krisztus, a Legfőbb Gyógyító vételénél fertőződött volna meg...

A kézbe vett Szentostyával pedig – akárhogy csavarjuk a dolgokat – a gyakorlatban az áldozó önmagát áldoztatja meg, ugyanolyan formában, ahogy a normál enivalót is magához veszi. (Áldoztatóként külön figyelmeztettek, hogy önmagamot nem áldoztathatom meg. Lehet, hogy ez nem mindig érvényes?) Így garantáltan nem tud kialakulni az áldozó lelkében kellő várakozás és a mélységes imádat hangulata Jézus Krisztus iránt. Lehet, hogy ez volt a szándéka valakinek?...

A sok kérdésre úgysem kapunk választ, csak marad az a furcsa érzés, hogy itt valami nagyon nincs rendben, és az a furcsa helyzet, hogy Jézus Krisztust megjelenésekor arcunk egy részét eltakarjuk, de nem a mózesi hódolat jeleként (akkor a szemünket kellene eltakarnunk). Kérjük az Úr bocsánatát a tiszteletlen cselekedeteinkért!

Jánossy Gábor

De hát minden rendben

Az egyik szentbeszéd elején érdekes kis gondolat hangzott el: „Valaki kiugrik a 7. emeletről, majd a 3. emeletnél megállapítja, hogy minden rendben. Attól még a végén nagy „csattanás” lesz.” Ez a gondolat megfogott. Úgy érzem, több mindenre lehet kivetíteni ebből.

A mai, minket körülvevő világ esetén eléggé kínálja magát ennek kivetítése a covid oltásokra. Hány és hány embertől hallottam az oltás felvétele után, hogy meg kaptam a szurit, és azt követően vagy volt egy-két embernek kisebb tünete, vagy semmi, és ezzel bizonyítottnak látják az emberek, hogy minden rendben.

És valóban a harmadik emeletnél minden rendben. De azt senki meg nem mondja, hogy mi lesz akkor, ha eltelik fél vagy egy év, esetleg közben újabb oltást kapok. Senki meg nem mondja, hogy milyen szövödmények, milyen mellékhatások jelentkeznek nálam, hiszen nincs semmiféle hosszú távú hatás kikísérletezve, egyik covid oltásnál sem.

Sükösdön már hallottam arról, hogy minimum négy oltási hullám lesz. Nemrég arról olvastam, hogy a sátánűzés során faggatott sátáni személyek arról számoltak be, hogy a tervezett oltási hullámok száma hét. Hét oltási hullámot tervezetek a vírus indulásakor (talán a hét szentség ellentétéként??). Akkor valóban a hetedik emeletről indulva a harmadik szinten tartunk, előtünk van még négy szint.

Egyébként már most is igen sok probléma van az oltásokkal, csak arról nem szabad beszélni, még vallásos körökben sem. Egyesek szerint az számít oltatlannak, aki még nem kapta meg a harmadik oltást. Ha ez igaz, akkor a kórházi esetek száma (a kétszer oltott még oltatlannak számít) nagyságrendileg egyezik a nemzetközi adatokkal. Az pedig egy érdekes felhang, hogy egyes oltásokkal a Sátán is beköltözik a beoltott személybe, akit nagyon nehéz lesz később kiimádkozni onnan. Tehát az, hogy a felszínen úgy tűnik, hogy igen sok esetben minden rendben van, a mélyén ez a megállapítás nem igaz.

Imádkozzunk továbbra is a beoltottakért, hogy a sátáni befolyásolás és/vagy az „Isten gén” lebénítása, az Isten keresés lebénítása minél kevesebb emberben valósuljon meg. És ha megvalósult, akkor is Isten segítségével minél előbb pozitívan változzon, hiszen Istennek minden lehetséges, ha kellő alázattal, bűnbánattal járulunk elé, értünk ontott Szent Vérének tisztító erejét kérve. Tegyük ezt minél gyakrabban – egyéb ügyeinkben is!

Jánossy Gábor

Jézus Urunk tanítása Sükösdön

A sükösi Jézus-jelenésekről és a Golgotáról 2021 évi 1. lapszámunkban írtunk részletesebben. Most az elmúlt két hónap jézusi tanításának kivonatát adjuk közre.

Jézus Urunk tanítása 2021. november 5-én

A tanítás szentírási alapja:

„...Pilátus visszament a helytartóságra, maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Jézus ezt felelte: „Magadtól mondd ezt vagy mások mondták neked rólam?” „Hát zsidó vagyok én? – tört ki Pilátus. – Saját néped és a főpapok adtak kezemre. Mit tettél?” Jézus így válaszolt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna országom, harcra kelnék szolgálaim, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az

én országom nem innen való.” Pilátus közbeszólt: „Tehát király vagy?” „Te mondod, hogy király vagyok – mondta Jézus. Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra...” (v.ö. Jn 18,28-40)

Jézus Urunk köszöntött minket, testvéreit, azokat, akik megjelentünk, hogy egygé válhassunk a fájdalom, a szenvedés Golgotáján, és azokat is aki lélekben tudtak csak ott lenni.

A mai tanításban Krisztus királyságáról van szó, arról, hogy Krisztus Király mindenki királya, olyan Király, aki elfogadta megaláztatását, megcsúfolását, kítaszítottóságát. Megváltásunkat kereszthalálával hozta el számunkra.

Jézus Pilátus előtt megvallotta, hogy Ő a Mindenség Királyaként van jelen, és így szól hozzánk.

Krisztus Királykor nem csak a Pilátus előtti jelenlétéről van szó, hanem arról is, amikor keresztre feszítése előtt a bal lator megalázza, csúfolja, gúnyolja Őt, a jobb lator pedig rászól, bocsánatot kér még helyette is ebben a pillanatban, és bízik Krisztus szeretetében, az ő kegyelmében.

Néha-néha mi is kérjük Jézus Krisztus kegyelmi segítségét, a szeretet jelében, hogy öröm legyen számunkra, hogy testvérei lehetünk, hogy követhetjük.

A tanítást most is három részre lehet osztani.

Az első rész: Jézus megáll ítélői előtt.

A második rész: Pilátus megkérdezi, hogy király-e?

A harmadik, amikor kijelenti Jézus, hogy a Mindenség Királyában azért van jelen, hogy az igazságról tegyen tanúságot, és aki az igazságban felismeri Őt és hallgat szavára, az követheti Őt.

El kell gondolkodnunk, hogy hova tartozunk. Szeretnék-e megmaradni annak a testvérnek, aki felismeri az igazságot az igazságosságban, szívébe zárja azt, és amikor megjön a meghívás, akkor felismeri, és elindul ezen az úton. Akkor érezhetem, hogy valahova tartozom, hogy valakitől biztonságot kapok, valaki megfogja kezemet, és segít felállnom, valaki megmutatja a fény útját, hogy haladhassak azon.

Életünkben vannak megpróbáltatások, vannak megaláztatások, vannak kítaszítottságok. De ha ismerem az igazságot, és az igazságban próbálok cselekedni, akkor ügyelek önmagamra, hogy lelki fájdalmaim ne legyenek.

A rám áradó kegyelmet ha engedem működni, engedem, hogy működjön rajtam és bennem, akkor segít megváltozni, megváltoztatni életemet, segít jó döntéseket hozni, és akkor nem lesz lelki fájdalmam, nem lesz szomorúságom, s nem lesz (lelki) nehézségem.

A Mindenség Királyában Jézus a Jó Pásztor, aki ismeri juhait, és ők is ismerik a Pásztort, és ha hozzájuk szól, akkor felismerik szavát, és nem félnek, hanem követik.

Fontos, hogy érezzük a szeretet kegyelmét, mert a szeretettel több mindent tudunk elérni, mint az indulattal, a haraggal vagy a gyűlölettel. Azzal csak azt tudjuk elérni, hogy nem lesz nyugtunk, szép lelki életünk, hanem a lelki életünk fájdalommal, bánattal és szomorúsággá változhat át.

Ha a tanításban közöltek alapján fel tudjuk ismerni a szeretetnek a kegyelmét, amely örömet, békét és szeretetet áraszt szívébe, lelkünkbe, és ha elfogadjuk ezt, akkor megjelenik a nyugalom bennünk, akkor örömmel tudunk egymásra tekinteni, egymást elfogadni, s akkor már nincs jelen a harag, a gyűlölet, az indulatok. Azok már eltávoznak tőlünk, mert megengedtük, hogy helyette a szeretet foglaljon helyet. És akkor fel tudjuk venni keresztünket, és követni tudjuk Jézust a mindennapokban.

Mert a Mindenség Királyaként Jézus Krisztus is felvette a Keresztet, hogy megválthasson bennünket is, akik ma itt élünk. Csak a krisztusi kereszthordozásban jöhetett el számunkra is Megváltásunk a szeretetben.

Ha ránézünk a Keresztre, akkor mindig az legyen előttünk, hogy e Kereszt által váltott meg bennünket Krisztus, e Kereszt által indult el a szeretet, e Kereszt az, amely megmutatja számunkra, hogy ez által jött el az Új Élet is, mert az Élet erősebb a halálnál.

És Jézus, a Mindenség Királya figyel mindazokra, akik felismerik Őt, Hozzá tartoznak, és követik Őt.

Jézus Urunk tanítása 2021. december 3-án

A tanítás szentírási alapja:

„...Ekkor megkérdezte a tömeg: „Mit tegyünk hát?” „Akinak két ruhája van – válaszolta –, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs. S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen.” Jöttek a vámosok is, hogy megkeresztelje őket, s így szóltak hozzá: „Mester, mit tegyünk?” Ezt felelte nekik: „Ne szedjétek be többet, mint amennyi meg van szabva.” Megkérdezték a katonák is: „Hát mi mit tegyünk?” Nekik így felelt: „Ne zsaroljatok, ne bánjatok senkit, hanem elégedjétek meg zsoldotokkal.” A nép feszülten várakozott. Mindnyájan azon töprengtek magukban, vajon nem János-e a Krisztus. Ezért János így szólt hozzájuk: „Én csak vízzel kereszteltem benneteket. De jön nálam erősebb, akinek saruszját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd Szentlélekben és tűzben fog benneteket megkeresztelni. Szórolapátja már a kezében, hogy rendet

teremtsen szérűjén, a búzát csűrbe gyűjtse, a pelyvát meg olthatatlan tűzzel elégesse.” (v.ö. Lk 3,1-17)

A mai tanítás felkészítés az Üdvözítő érkezéséhez. Ezért a mai tanítás Keresztelő Szent Jánosról szól, aki bűnbánatot hirdetett a népek. A bűnbánat-hirdetés épp olyan aktuális ma is, mint ahogy Keresztelő János idejében.

A bűnbánat hirdetése közben a nép megkérdezte, hogy mit tegyenek.

Erre Keresztelő János válaszolta, hogy akinek két ruhadarabja van, az egyiket ossza meg azzal, akinek egy sincs.

Ma ezt annyira nem lehet érzékelni, mert most majdnem mindenkinek nem egy, s nem kettő, hanem több ruhadarabja van. De ehhez a gondolathoz tartozóan figyeljünk oda arra, hogy vannak olyan testvéreink, akik rá vannak szorulva a segítségre, a kegyelmi ajándéokra. Ezért ebből a tanításból merítve mondjuk ki, hogy „Én nem ruhadarabbal, hanem én mással segíték – imával.”

Keresztelő János azt is mondta, hogy akinek van ennivalója, az ugyanúgy tegyen, ahogy az előbbieknél hallottuk.

A vámosok megkérdezték, hogy ők pedig mit tegyenek. Számukra az volt a válasz, hogy ne tegyenek rosszat, és ne követeljenek többet, mint ami meg van szabva számukra. Elégedjenek meg azzal.

A segítségnyújtás a kegyelemben legyen jelen életünkben, hogy ne csak az imával segítsen felebarátomat, hanem amim van, és amit meg tudok osztani. De semmiképpen se rövidítsek meg senkit.

A katonák szeretnek parancsolni, zsarnokoskodni, megszabni, hogy ki hogyan és miképpen éljen, és mit cselekedjen. Ezt úgy értelmezzük, hogy elégedjünk meg a saját „zsoldunkkal”, amit megkapunk. Mert amikor többet akarunk, akkor a felebarátunk hiányt szenvedhet.

Ezért gondolkozzunk el, hogy hogyan tudjuk felkészíteni önmagunkat az adventi várakozásban az Üdvözítő eljövételére? Először önmagunkba kell néznünk, és elgondolkodni, hogy „minden helyes és jó az elképzelésben, a cselekedeteimben? Vagy éppen megbántok valakit, vagy éppen megrövidítek valakit, vagy éppen valakivel haragban vagyok, vagy nem veszem észre, hogy jelen van a felebaráti szeretet a kegyelem működésében?

Ezeket el kell gondolkodni, hogy valóban vágyakozom-e, hogy az Úr Jézus megszülessen a szívemben? Meg tudom-e nyitni szívemet, ki akarom-e alakítani benne a tabernákulumot, hogy helyet foglalhasson, és eggyé válhassak Vele, azáltal, hogy vágyakozom az Ő jelenlétére, vágyakozom az Ő szeretetére, vágyakozom az Ő kegyelmére, vágyakozom az Ő örömére? Hiszen ezeket

mind-mind tudja ajándékolni nekünk. De hogy ebben részünk legyen, ezért nekünk kell tenni! Meg kell nyitnom szívemet, hogy befogadhassam!

A tanításban szerepel még az is, hogy a nép türelmetlenül várja, hogy valójában Keresztelő János kicsoda? Erre ő szólásra nyitotta ajkát, és így szólt felénk: „Én vízzel keresztellek titeket, de hamarosan utánam jön, aki hatalmasabb, akinek még a saruszíját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd eljön, és Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni.” Mi a Szentlélek tüze által érezhetjük a kegyelmet, a fény melegségének sugarait, amelyek átölelnek, amelyek megerősítenek, s ami által már nemcsak önmagunk vagyunk, hanem felismerjük felebarátunkat, testvérünket, hogy együtt tudjunk örülni e kegyelmeknek.

Majd folytatódik a tanítás, hogy már szórólapátja kezében van, hogy szétválogassa a búzát és a pelyvát. Mert a búza a csűrbe megy, a pelyva pedig olthatatlan tűzbe, hogy elégjen, és semmivé váljon. Mi, igazi testvérek, a búzához akarunk tartozni, és megmaradni. Nem pedig haszontalanná válni, akinek semmi értéke, a pelyvával eggyé válni, amely olthatatlan tűzben elég, semmivé válik. Ezért el kell gondolkodnunk a tanításon, melyet Keresztelő Jánostól hallottunk.

És el kell gondolkodnunk, hogy hogyan akarunk kiteljesedni, hogy az élet számunkra is meglegyen? És az életben a szeretet, az öröm, és a béke kegyelme öleljen át, s ez által tudjunk működni, és felismerni mindazt, ami jelen van körülöttünk, és tudjunk különbséget tenni a jó és a rossz között. Várjuk az Üdvözítő eljövételét! Mert ha eljött az Üdvözítő, akire várakozunk és vágyakozunk, és felismerjük az Ő jövételét, akkor teljesedhet ki bennünk a fény, a béke, az öröm a szeretetében az eggyé váláshoz, mert szükségünk van Jézus szeretetére, kegyelmére, ami nélkül talán elvesznénk. De ha az jelen van, és felismerjük, és befogadjuk, akkor tudunk változni, változtatni és érezni a kegyelem jelenlétét, felismerését a mindennapokban, és akkor tudunk örülni a felebaráti testvéreinkkel, akikkel eggyé tudunk válni a mindennapjainkban.

Jánossy Gábor

(A teljes tanítások a <http://sukosdiszeretkozosseg.hu/honlapon olvashatók>)

Az ács fia

Október első péntekén Sükösdön újból részt vehettem Marika keresztút járásában. Újból igen nagy szenvedés volt neki végigjárni Jézus keresztútját, szeretetben felajánlva annak minden gyötrelmét a hívek gondjaiért, a papokért! A szeretetben, önként felajánlott szenvedés mindig meghozza gyümölcsét alkalmas időben és helyen. Bízunk benne, hogy ebben a zavaros időben is ez így lesz...

A mostani keresztút járásban is érdeemben hasonlóan történt minden, mint ahogy szokott lenni. Mégis az embert sokszor más és más esemény, cselekmény fogja meg. A mostani alkalommal egy kis epizódra lettem különösen figyelmes, melyen elgondolkodtam. Amikor Jézus már Jeruzsálemben van, akkor első útja a templomba, Atyja házába vezeti. Ott történik meg az a jól ismert esemény, amikor kiűzi az árusokat a templomból. Erre persze felfigyelnek a farizeusok, akik ahogy belépnek a hangzavar miatt a templomba, és meglátják Jézust, rögtön egy megjegyzést tesznek: „az ács fia”.

Jézus személye mindenkinek mást és mást jelent. Jézus egyszer kérdezi is apostolait, hogy kinek tartják őt az emberek, és azt is, hogy az apostolok kinek tartják őt. A válaszokat nyilván ismerjük.

Jézus, amikor a templomba itt belép, akkor már három éve járja a választott nép földjét, tehát már mindenki, aki csak egy kicsit is érdeklődött a nép körében zajló eseményeket illetően, az sokat hallott róla. A farizeusok sokszor kérdezték is Jézust személyesen mindenféle témában. Ezért is elgondolkodtató az az egyszerű kis megjegyzés, hogy „az ács fia”.

Ez a kurta megjegyzés sokmindent takar. De elsősorban arra világít rá, hogy ők lelkileg hallani sem akarnak arról, hogy Jézus több lenne egy ember fiánál, a názáreti ács fiánál. Pedig – ahogy Dér Katalin a Szentírás alapján elemezte egyszer – Jézus tudatosan teljesítette a zsidóság által hozott hármass feltételt, mely három csodát véleményük szerint csak a Messiás teheti meg. Lázár negyednapra történő feltámasztása a negyedik ilyen csoda volt. Mégis nem akarták beengedni magukba ezt az információt, erőnek erejével megmaradtak az emberi, evilági megközelítésnél, ő csak az „ács fia” lehet.

Érdemes elgondolkodni, hogy az én életem folyamán előfordult-e olyan esemény, olyan helyzet, amikor szigorúan igyekeztem az evilági, fogható, látható szinten megmaradva keresni a megoldást. Vagy mégis tudtam nyitni Isten, a Szűzanya, a szent angyalom felé? Sikerült meghallanom a sugalmazást? Legalább bennem talál-e hitet Jézus, ha visszajön?

Igyekezünk elrugaszkodni az evilági kötődéseinktől, melyeket a média nagyon igyekszik belénk sulykolni, és sajnos papjaink is csak alkalmasint figyelmeztetnek arra, hogy ne kötődjünk annyira az evilági viszonylatokhoz. Nagyon nagy szellemi harc zajlik most körülöttünk, Jézus után 2000 évvel úgy tűnik, a végső nagy csata résztvevői kell, hogy legyünk, melynek végén Jézus Szent Szíve, és a Szűzanya Szeplőtelen Szíve fog győzni, de addig ki kell tartanunk, és azt evilági gondolkodással nem lehet. Tudatosan akarjuk meglátni, meghallani az égi sugalmazásokat! Alázattal kérjük ehhez a Szűzanya segítségét!

Jánossy Gábor

Isten látja gondolatainkat

December elején újból Sükösdre készültem, hogy részt vegyek Marika keresztút járásán. Ez alkalommal azonban volt egy speciális mellék célom, mégpedig az, hogy az előző havi keresztút járáson tapasztaltak alapján két kérdést szándékoztam feltenni Marikának. Számomra nagyon fontos a hitelesség, ennek mentén merült fel két kérdés.

Amikor megérkeztem, igyekeztem megimádkozni, hogy a kérdéseim olyan szóhasználattal történjenek és olyan időpontban, olyan helyzetben, hogy az Istennek a legkedvesebb legyen.

Ezt követően bementem egy imatársammal Marikához, ahogy mindig szoktam bemenni, pár szót váltani, beköszönni. Lelkemben teljesen nyugodt voltam, hiszen mindent Istenre bíztam. Érdekes helyzet alakult ki, Marika pont akkor kezdett kávézni, és egy szolgálattevővel beszélgetni, így ott álltunk egy-két percig. Már azon gondolkodtunk, hogy alkalmatlan időben érkezünk, talán jobb lenne kioldalogni, és később visszatérni. Ekkor Marika felnézett és felénk fordult, majd szívélyesen köszöntött minket.

Ahogy odajött hozzánk, a maga kedves egyszerűségében elkezdett beszélni hozzám, hogy akivel én a múlt hónapban ott voltam, azzal kapcsolatban kaptam két gondolatot Jézustól. Az első gondolat az illető stílusával kapcsolatos megjegyzés volt, mely után megkérdezte, hogy ez igaz-e az illetőre. Azonnal válaszoltuk mindketten, hogy igen, ez teljes mértékben igaz.

A másik gondolat elmondása után is megkérdezte, hogy lehetséges-e az, hogy az illetőnek szándékai egyeznek az általa mondottakkal. Itt is egyértelmű volt a válaszuk, hogy teljes mértékben fedi a valóságot az, amit mond.

Ezt követően már természetesen nem volt kérdésem hitelességi vonalon. Az Isten csodálatos „játszmájának” részese lehettem, melyben a hitelesség ügyében megfogalmazódott bennem két emberi kérdés, mellyel szemben Isten egy egészen más területet érintve, de egyértelműen igazolta a hely hitelességét. Csodálatos érzés ezt így újból és újból átgondolni. Csodálatos, hogy részese lehettem Isten szeretetének egy ilyen megnyilvánulásában!

Egyben újból megkaptam egy visszaigazolást, hogy Isten valóban minden gondolatomat, mindannyiunk minden gondolatát látja. Ez amilyen csodálatos, olyan „fenyegető” is, hiszen nem lehet olyan gondolatunk, melyet nem lát, tehát nem kellene vele elszámolnunk ama végső napon. El kell számolnunk mindennel, hiszen Ő tudja, látja. Nagyon érdemes ezen elgondolkodnunk, melyet minden szentmise elején szoktunk imádkozni is, csak átsiklunk rajta: „Gyónom a mindenható Istennek... vétkéztem gondolattal...”. A szó és a cselekedet vétségére szoktunk gondolni, de a gondolat és a mulasztás vétségei csak igen ritkán foglaloztatnak minket. Pedig Isten látja gondolatainkat. Erről most újból személyesen meg tudtam győződni. Imádkozzunk, hogy minél kevesebbet vétkezzünk gondolatainkban!

Jánossy Gábor

Mérhetetlen hasznunk van a szenvedésből

Boldog Brenner Jánosra emlékezett a Szombathelyi Egyházmegye december 11-én. János atya első és egyetlen állomáshelyén, Szentgotthárdon és a hozzá tartozó településrészekén is felidéztek életét és vértanúságát, és végigjárták azt az utat, amelyet halála estéjén tett meg.

A megemlékezés Máriaújfaluban kezdődött litániával. Itt mutatta be utolsó szentmiséjét Brenner János. A hívek egy része már innen gyalog indult tovább Rábakethelyre, ahol ünnepi szentmisével folytatódott a program, amelyen Fazakas Z. Márton csornai apát mondta a szentbeszédet.

Honnan volt Brenner János hite és a hitéből merített ereje? – tette fel a kérdést Fazakas Márton, keresve azokat a kapcsolódási pontokat, amelyek a hitünk mellett összekötnek minket János atyával. Felidézte, hogy előde, Hor-

váth Lóránt atya sokat mesélt szerzetestársainak János atyáról, aki maga is premontrei diák volt egy ideig.

Szerzetesi hivatást kapott egy olyan korban, amikor nem ez tűnt a legjobb választásnak, és diktatúrában élt, ami megerősítette őt jellemében, erkölcsében, hitében. Brenner Jánosnak szenvednie kellett testileg, lelkileg, hiszen mindannak az ellenkezőjében hitt, amit az akkori propaganda mételeyként szórt az emberek szívébe, lelkébe – mondta Fazakas Márton, hozzátéve, hogy napjainkban ismét ezt látjuk: megölnek papokat fizikailag és lelkileg, és ma is hintik a mételeyt.

Ma is a világosság felé kell fordulni: az igaz és a jó felé, még ha nehéz is ezt megtenni – folytatta a csornai apát. – Vagy ma is ilyen áldozatok kellene, hogy ne essünk önpusztító eszme rabságába? Mennyit kell még szenvednünk? Hány Brenner, Mindszenty, Márton Áron kell még? Sosem tanulunk? A szenvedés, a fájdalom ma is velünk van, és úgy tűnik, ez mindig így lesz. De miért? Hiszen itt vannak a hőseink, a szentjeink.

Uram, miért kell a szenvedés? Miért kell az embernek szenvednie a hitéért, azért, mert bízunk Benned?

Örök kérdés ez, amely Brenner János kapcsán is felmerült. Hiszen az üdvösséget el lehet érni egy csendes kimenetelű, tiszta étellel is. Mi szükség volt akkor arra, hogy egy szépreményű élet ilyen véget érjen?

Megfigyelhető, hogy nem a közismert bűnösök, szélhámosok, hanem a becsületesek, jámborak szoktak többet szenvedni. Erre a megtisztelő, a kereszt-hordozásban másokat helyettesítő szerepre az Úristen csak kiváló lelkeket szokott kiválasztani – idézte Márton Áron püspök szavait Fazakas Márton, majd ezt követően Brenner János egyik írásából olvasott részletet:

Uram! Te tudod azt, hogy boldogságot itt az életben nem keresek, hiszen mindenemet beléd helyeztem. Uram, tudom, hogy tiedet nem kíméled a szenvedéstől mert mérhetetlen hasznunk van belőle.”

A két szent, a püspök és a vértanú pap, ezer kilométerre egymástól ugyanazt fogalmazta meg, csak más szavakkal. A miért helyett mérhetetlen hasznunkat nézzük, hogy ilyen embereket, ilyen példákat ismerhetünk. Mérhetetlen hasznunk van abból, hogy ők hittel, tisztán, szentül éltek. Mindannyian kapunk próbatételeket. Ma ezek talán fizikailag kisebbek, de a lelkünkre éppoly veszélyesek. Ne felejtjük, hogy mérhetetlen hasznunk lehet belőle – zárta szentbeszédét Fazakas Márton.

A hívő közösség a szentmise után Székely János megyéspüspök vezetésével végigjárta azt az utat, amelyet meggyilkolásának estéjén Brenner János is megtett. Útközben a felállított stációknál imádkoztak a zarándokok Bodorkós Imre plébános vezetésével. Az ünnepre külön imafüzet is készült.

A zsidai Jó Pásztor-kápolnánál Székely János mondott beszédet. Tertullianust idézte, aki egy helyen így írt: a vértanúk vére a kereszténység magvetése. „Ezen a helyen hullott Boldog Brenner János vére, ez a fájdalmas, de sok gyümölcsöt termő magvetés – emlékeztetett a megyéspüspök.

Advent harmadik vasárnapjának gyertyája, az öröm gyertyája a Szombathelyi Egyházmegyében piros, emlékeztetve János atya életáldozatára. De megmaradt ugyanakkor az öröm gyertyájának is, amely hirdeti Krisztus keresztje és a vértanúk győzelmét.

A szeretet győzelmét, amely győz a gyűlölet és a halál felett. Brenner János naplójának alap gondolatai egyszerűek, de végtelenül mélyek. Arról ír, hogy ha az emberi élet szép, akkor olyan, mint a szárnyalás: semmi nem köti gúzsba, tud végtelenül szeretni, adni. Az élet visszamosolygás az Atyára. Máshol azt írja: az élet olyan, mint egy izzó folyosó. A szeretet és a szenvedés izzó kohóján át jutunk el Jézus lángoló szívéhez. Azt is mondja: az életünk olyan, mint egy edény. A szenvedés tüze kell, hogy kitisztítsa, hogy Istent egészen befogadjuk. Boldog, aki ide eljut és elég.”

Egyszerű, de végtelenül mély gondolatok, titkok töltötték be Brenner atya szívét – mondta Székely János. – Egyszerűek, mint az evangélium, ahol Jézus arra tanít, hogy aki meg akarja találni az életét, az elveszíti, de aki odaadja, az megtalálja. Jézus arra tanít, hogy adjunk, és akkor kapunk is. Arra tanít, hogy boldogok a békességszerzők, az irgalmasok, mert akkor nekik is irgalmaznak. Először mindent oda kell adni, nagy szívvel kell élni, hogy aztán sok mindent visszakapjunk. Nagy szív kell a házassághoz, de a szerzetesi, papi élethez is.

Nagy szív kell a keresztjeink hordozásához. Boldog Brenner János mindent odaadó, nagylelkű szeretetét, a szárnyalást kérjük ezen a napon, hogy a mi életünk is visszamosolygás legyen az Atyára – zárta szavait a főpásztor.

A hívek rózsafüzért imádkozva zarándokoltak a zsidai emlékkereszthez, ahol Bodorkós Imre plébános mondott záróimádságot, a megyéspüspök pedig megáldotta a híveket, akik ezt követően elhelyezték mécseseiket.

(Magyar Kurir, 2021. december 14.)

Átlépett ellenségein

Krisztus Király ünnepén szentségimádásom alatt az alábbi gondolatokat kaptam.

Jézus Krisztus, aki valóságosan jelen van a Legméltóságosabb Oltáriszentségben, egy teljesen új, emberileg felfoghatatlan dimenzióban van jelen. És Ő jelen van ilyen formában már a kereszténység megalakulása óta, Krisztus feltámadása utáni első szentmise óta.

Krisztus aktív három éve alatt egyre jobban támadták ellenségei, akik nem akarták megérteni az Ő küldetését, akik nem akartak hinni neki, akik csak kötekedni akartak vele, hiszen nem az ő emberi elképzelésük szerint cselekedett.

Az első igazi eltántorodás kafarnaumi beszéde után történt – a Szentírás tanúsága szerint. Akkor hirdette meg először, hogy testét és véréit itt szándékozik hagyni lelkünk javára. Ezt igen sokan kemény beszédnek tartották, csak egy „fanatikus mag” maradt Jézus mellett.

Jézus Krisztus az ellenségei evilági, kicsinyes gondolkodásán átlépve az Örök Szeretet nagy művét hirdette meg ekkor, melyet igazából Nagycsütörtökön valósított meg – és azóta minden szentmisén... Az apostolok is csak Pünkösöd után értették meg igazán ezt.

A kicsinyes, evilág korlátolt lehetőségeivel körülhatárolt emberi gondolkodást átlépve, egy csodálatos isteni gondolkodásra hív minket Jézus Krisztus, átlépve a mi gondolkodásunk korlátain.

Jeruzsálemben Húsvét előtt a főpapok irányításával igen nagy felbuzdulásban voltak a választott nép részéről, hogy halálra adják Jézus Krisztust. De Ő átlépett emberi korlátok közé szorított gondolkodásmódjukon, és Nagycsütörtök éjszakáján megalapította a szentmisét, és azon belül az Oltáriszentséget, hogy lelkünk tápláléka legyen az idők végéig. Az Utolsó Vacsorától kirajzolódik egy ív az apostolok által megtartott első szentmiséig, mellyel átlépett Jézus Krisztus az ellenségei által kiokoskodott szenvedtetésén, innen Ő már egy más világba helyezte magát, bár még testileg itt volt.

Érdekes elgondolkodni azon, hogy amikor Pilátus megkérdezi Jézus Krisztustól, hogy király vagy-e, akkor ő megvallja, hogy valóban király. Ugyan hozzát teszi, hogy nem evilági király, de ezt a csöcselék nem hallja meg, hanem töviskoronát készít neki, kigúnyolva királyi mivoltát. A környezete emberileg gondolkodott, a Sátán indíttatására csak így tudtak gondolkodni.

Érdekes itt megemlíteni, hogy Sükösdön a keresztútjárásnál oly sokszor hangzik el, hogy Jézus Krisztus, amikor mondja az apostoloknak, hogy Je-

ruzsálembe megyünk, ahol sokat kell szenvednie, majd keresztre feszítik, de végül harmadnapra feltámad, emberi gondolkodásmódjokkal az apostolok megrekednek ott, hogy „Jeruzsálembe megyünk” és elkezdnek örülni. Jézus pedig meghagyja őket örömeikben. A Szeretet elfogadja, hogy jelenleg még csak itt tartanak.

Ugyanez érződik Pilátus előtt, a beszélgetés kapcsán, hogy a jelenlévők megrekednek Jézus mondatának első felénél, a túlvilági viszonylatok már nem jutnak el tudatukig, ezért is társulnak a keresztre feszítés szándékához, és viszik végig azt.

Jézus Krisztus azonban átlép ellenségei evilági gondolatai felett és a végtelen szeretet ajándékát, megváltásunkat adja nekünk, az ellenségek cselekedeteit ajándékká fordítva.

Gondolkozzunk el azon, hogy mi most tudatilag, hitbelileg hol tartunk?

Jelenleg a végidők szorongatásainak az első szorongatása valósul meg az oltási játszmán keresztül. Ebben a játszmányban látszik, érződik a sátáni jelenlét. Vajon mi át tudunk-e, át akarunk-e lépni az evilági gondolkodás küszöbén, Jézushoz társulva, neki ajánlva magunkat? Mert csak Vele illetve a Szűzanyával tudunk átlépni mi is ellenségeink evilági lelki kötődése felett. A Szűzanyára és Jézusra hagyatkozva, nekik ajánlva magunkat, tudatilag úrrá tudunk-e lenni, át tudunk-e lépni az evilági kötődéssel rendelkező szorongatáson, ezen az oltásokkal fémjelzett biológiai háborún, hogy ne húzzon le minket lelkileg?

A mindenkor Boldogságos Szűzanya és a mi Királyunk, Krisztus adjon elég kegyelmet ahhoz, hogy a jelenlegi nehézségeken, megosztási kísérleteken legalább lelkileg felül tudjunk emelkedni, mely a testi túléléshez is feltétlenül szükséges! Lelkileg – Jézushoz csatlakozva – lépünk át ellenségeinken! Mivel közben imádkozunk értük, ahogy Jézus is tette...

Jánosy Gábor

Tanulta az engedelmisséget

Az adventi várakozás második felében, az öröm vasárnapja után egymás után következnek olyan evangéliumi részletek, melyek már egyértelműen Jézus Krisztus születésével kapcsolatos eseményeket tárnak elénk. Érdemes ezeken elgondolkodni, különösen úgy, hogy az Evangélium mellett például Valtorta Mária által leírtakat is figyelembe vesszük. Hiszen vissza-vissza téve talál-

kozunk itt is a Jézus Krisztusra érvényes mondattal: „A szenvedésben tanulta az engedelmisséget”. Mire is gondolok?

Először Máté evangéliumának részletével találkozunk: „*Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: Íme, a szűz fogant és fiát szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.” (Mt 1,18-25)*

„Míg ezen töprengett” Szent József... Mit is jelent ez? Végtelen nagy lelki szenvedésben virrasztott át egy éjszakát! Hiszen tudta, hogy Mária szüzi fogadalmat tett Istennek. Ő is szüzi fogadalmat vállaló férfi közösségnek tagjaként kapta meg a meghívást Istentől, hogy jegyese legyen Máriának. Közben elkéredzkedett Mária, hogy rokonához, Erzsébethez menjen. Ő biztosította gondos jegyesként, hogy oda is és vissza is biztonságban forduljon Mária. És mégis több mint gyanús, hiszen visszatértekor úgy látja, hogy áldott állapotban van, de nem szól semmit semmiről Mária, aki külön kérte, hogy mindketten holtukig szüzességben éljenek. Itt valami nagyon nincs rendben... József ebben az éjszakában megöszült, ami ezek után nem csoda. És mielőtt még emberi gondolatai szerint elindult volna reggel cselekedni, azelőtt megjelent neki álmában az Úr angyala...

Isten úgy találta jónak, hogy Szent József ez esetben egy egész éjszakán át tartó lelki szenvedésből tanuljon engedelmisséget Isten iránt.

Ugyanakkor, ha ugyanezt megvizsgáljuk Mária oldaláról, akkor azt láthatjuk, hogy neki is nagyon komoly lelki szenvedése volt látni az „igaz embert” úgy, hogy észrevette áldott állapotát, de nem szólhat neki semmit, hiszen Gábrriel arkangyal azt ígérte neki, hogy majd ő rendezi Szent József felé a fogantatás hírüladását. Ő csak azokkal beszélhet erről a nagy eseményről, akiknél kiderül, hogy Isten informálta az illetőt. Így történt ez például Erzsébettel: „*Mária még ezekben a napokban útnak indult, és a hegyekbe sietett, Júda városába. Zakariás házába tért be és üdvözölte Erzsébetet. Amikor Erzsébet*

*meghallotta Mária köszöntését, örömben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. Nagy szóval felkiáltott: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogy lehet az, hogy **Uramnak anyja** jön hozzám? Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemből a gyermek. Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,39-45)*

Erzsébet szavaiból Mária számára egyértelműen kiderült, hogy Isten kegyelmi ajándékként megkapta annak ismeretét, hogy Mária a Megváltót hordozza méhében. Így vele, négy szem közt, meg tudta osztani ezt követően végtelen örömét, melyet Szent József előtt el kellett hallgatnia. Zakariással Keresztelő Szent János születése után tudta ezt az örömet megosztani, amikor Zakariás hálaénekéből egyértelműen kiderült sokminden (lásd Lk 1,67-79).

Zakariás a némaságával – és az ahhoz tartozó minden kellemetlenséggel – komolyan megszenvedte (Erzsébettel együtt, aki szenvedni látta férjét és nem tudott rajta segíteni) azt, hogy nem hitt az angyalnak. Ő (ők) is a szenvedésből tanultak engedelmisséget...

Ugyanakkor milyen csodálatos látni azt, hogy amikor eljön az ideje, eljön az „alkalmas idő”, akkor Isten felszabadítja a szenvedést, melyet követően csodálatos és tartós lelki örömet ajándékozik a megszenvedett léleknek. Ezt láthatjuk Erzsébet szavaiból, ez cseng ki Szűz Mária Magnificat-jából (Lk 1, 46-55), ez sugárzik Zakariás hálaénekéből (Lk 1, 67-79), és ez látszik Szent József végtelenül komoly elkötelezettségéből, melyet lelki béke és lelki öröm nélkül nem lehetett volna neki végigcsinálni (Mt 1,24-25).

Szent József még Betlehembe menetel közben és az érkezésük után szintén emberileg akart mindent megoldani, és abban sokat szenvedett lelkileg, hogy semmi sem sikerült. Végül belátta, hogy Isten terve volt, hogy pont abban a kis barlangban szülessen meg Szent Fia. A Gyermek megszületése utáni öröm és az átélt szenvedések megtanították, hogy engedelmeskedjen Isten szavának, Isten küldöttének, ezért aztán az Egyiptomba menekülésnél már nem kérdez, csak cselekszik, amilyen gyorsan csak lehet egy éjszakai indulás esetén... Mert ő is a szenvedésből tanulta az engedelmisséget!

Érdekes itt zárójelben megjegyezni, hogy a betlehemi gyermekgyilkosság miatti anyai szenvedések az anyákat nem Isten iránti engedelmisségre tanították, hiszen amikor Jézus már felnőttként tanítani akarta a Betlehemben lakókat, és azok megtudták, hogy miatta ölték meg gyermekeiket, akkor azonnal távozásra szólították fel, hiszen nem Heródest, hanem Jézus Krisztust tartották számon szenvedésük okaként. Tehát nem minden szenvedésből lehet

tanulni Isten iránti engedelmisséget, csak az Istenhitben megélt szenvedésből.

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy amikor engem valamilyen testi-lelki szenvedés ér, akkor azt el tudom-e fogadni Istenhitben? (Nyilván a szenvedés csökkentésének normális emberi léptékét meg kell lépnünk...) Mégis tudatosítanunk kell, hogy az Istenhitben vállalt szenvedésnek kegyelmi értéke van számunkra, vagy azok számára, akikért fel tudjuk ajánlani annak elviselését. És a szenvedésem Istenhitben történő vállalása közben tanulok Isten iránti engedelmisséget is, ha valóban, igazán Istenhitben, imádsággal kísérve élem meg szenvedésemet. Hiszen ilyenkor Istenre hagyatkozom, az ő minde nek feletti irányítását elfogadom, mely által kegyelmi ajándékokat kaphatok. Vállaljuk keresztjeinket, és ajánljuk fel azok szeretetben, Istenhitben történő elviselését – hiszen nem tudhatjuk, hogy milyen kegyelmi ajándékot készül adni Isten annak vállalásáért! És ne akarjunk mindent emberileg megoldani, úgysem fog menni. Az egyre teljesebb ráhagyatkozásunk mellett elég a kötelezettségeink megoldása...

Jánossy Gábor

Isten anyala intézkedett

December közepe táján a telkemre mentem, ahol ilyenkor a hideg miatt két napnál rövidebben nem érdemes tartózkodni, hiszen az első nap sokat kell foglalkozni a felfűtéssel. Másnap már csak a hőn tartás igényel némi figyelmet. Így most két és fél napot voltam ott.

A két és fél nap elteltével bepakoltam a kocsiba mindent, amit hazavinni szándékoztam, majd a szállingózó hóban indítani akartam a kocsit. Hiába, mert nem indult. Minden jel arra mutatott, hogy lemerült az akkumulátor a hosszú állásban. A kocsit ugyan a lejtős utca szélén állt a telek előtt, de a megszokott helyen a jobb első kerék egy kicsi gödör szerűségben volt. A vezető ülés ajtaját kinyitva igyekeztem kihintáztatni a kisbuszt a gödörből, de hamar megállapítottam, hogy ehhez egymagam kevés vagyok.

Felhívtam a szomszédot, hogy mikor jön haza. Délután 4 óra körül közölte, hogy aznap sajnos csak 8 óra felé fog hazaérni, de a szomszédja ilyenkor még ott szokott lenni, és rendes ember. Elmentem a szomszédjáig, de zárva minden. A szemben lakónál is zárva minden. Még egyszer megpróbáltam kihin-

táztatni, de továbbra sem sikerült. Várokoznom kellett. A szállingózó hóban egyszer csak jött fölfelé egy kocsi. Intettem neki, de nem állt meg. Újból beültem a kocsiba. Emberileg mindent körüljártam és nincs eredmény.

Egyszer csak eszembe jutott, hogy meg kellene kérnem szent angyalomat, biztos segít. Imádkoztam hozzá, hogy küldjön valakit, aki kiségit a bajból. Nem telt el kettő perc, amikor megláttam az utcán egy felfelé kocogó embert. Kiszálltam és leintettem. A kb. 30-as éveiben járó férfi levette az egyik fejhallgatóját, hogy meghallja, mit akarok. Kérdeztem, hogy tudna-e segíteni betolni az autót. Azonnal válaszolta, hogy szívesen. És harmadik hintáztatásra kigurult a kisbusz a kicsi gödörből. Kettes fokozatban be is indult a motor. Hálásan megköszöntem az illetőnek, akit akkor láttam először.

Milyen csodálatos, hogy nem egy két bottal járó öregasszony jött arrafelé, hanem egy életerős fiatal ember, aki ráadásul sporttevékenységet végzett. Így neki egyértelműen sikerült a kocsi kimozdítása. Isten útjai csodálatosak. Most is hála tölti el szívemet Isten iránt, aki ilyen szent angyalt adott mindannyiunknak, aki hatékonyan tud segíteni. Építsük vele kapcsolatunkat, és adjunk hálát érte Istennek!

Jánossy Gábor

Istennek szent angyala; áldott legyen az óra, amelyben Isten jósága téged védelmezőmmé rendelt! Fordítsd szívemet Istenhez, taníts e világ forgatagában is az Ő jelenlétében élnem!

Kérlek, mutass utat kísértés idején! Isten engedelmeivel szólj mások angyalához is értem bajos ügyeimben! Ha megbotlik lábam, segíts felállnom, hogy az égi boldogságban, mint Isten gyermeke találkozhatassak egykor veled! Hála teneked! Ámen

Mária- kegyhelyek

Turbék

Szigetvár határában, a Zselic-dombság legdélibb lankáinak tövében áll a turbéki kegytemplom. A hagyomány és a források tanúsága szerint pontosan azon a helyen található, ahol eredetileg a Magyarországot meghódító török szultán, Nagy Szulejmán síremléke (türbéje) állt korábban. Az agg uralkodó, a mohácsi csata nyertese, Buda elfoglalója ugyanis 1566-ban ismét személyesen vezetett hadat, ezúttal Bécs ellen, csakhogy Zrínyi Miklós hősiessége Sziget váránál megállította a félelmetes hadsereget. Amikor Zrínyi kirohanására és a vár bevételére sor került, Szulejmán már nem élt, néhány nappal korábban - valószínűleg agyvérzés következtében - elhunyt. Csakhogy a fővezér eltitkolta a halál tényét, nehogy a török hadrend emiatt felbomoljon, s továbbra is a szultán nevében adta ki a parancsokat. A holttestet ezért bealzsamozták, hogy majd a már elkészült isztanbuli síremlékbe helyezték, a romlékony belső szerveket (szívet, májat, beleket) azonban a sátor alá temették. A hadsereg visszavonulása után aztán itt építették fel azt a türbét, amely a török uralom alatt moszlim zarándokhellyé vált, olyannyira, hogy a birodalom minden részéből felkeresték.

Szigetvár visszafoglalása után, 1690-ben a haditanács elrendelte, hogy a türbéből katolikus kultuszhelyet létesítsenek a Segítő Boldogasszony tiszteletére. Így a török szultán emlékéért annak a passauai Mariahilf-képnek tiszteletével cserélték fel, amely különös jelentőségre tett szert a felszabadító háborúk során, sajátos „törökverő” jelleggel rendelkezett. Amikor ugyanis a törökök 1683-ban Bécset ostromolták, a Passauba menekült I. Lipót császár a Mariahilf-kép előtt könyörgött a város megmeneküléséért. A keresztény katonák pedig úgy Bécsnél, mint három évvel később Buda visszavívásakor ezzel a kiáltással ajkukon indultak rohamra: Mária, segíts! Nagyon is tudatos döntés volt tehát, hogy a középkori magyar államot megsemmisítő Szulejmán sírja fölé az országot visszahódító Magyarok Nagyasszonyának kegyképét helyez-

ték. A magyarság azért is tekintett így a passai képre, mert Esterházy Pál nádor Mária-búcsújáráshelyeket népszerűsítő munkájában azt állította - egyébként tévesen -, hogy ez a német kép annak a máriacelli Kincstári Madonnának a másolata, amelyet Nagy Lajos királyunk adományozott hálából a pogány kunok felett aratott győzelemért.

A turbéki kegyhely a 18. században szépen fejlődött: a lebontott török épület helyére előbb fakápolnát, majd kőtemplomot építettek, mellé remetelakot, a Mariahilf-képnek pedig jó minőségű olaj-másolata készült. Turbék ebben az időben lett a zselici magyar, német és horvát katolikusok zarándoklatának célpontja, találkozási helye. A két búcsú Nagy- és Kisboldogasszony napjára esik. Sajnos a 20. század második felében a svábok kitelepítése, majd a kommunista egyházüldözés miatt csökkent a szent hely látogatottsága. S bár ma a templom kissé elhanyagoltan áll a szigetvári határban, keletkezésének különleges történetével és a barokk vallásosság gazdag hagyományával tanúskodik a Katolikus Egyház és a magyar történelem összetartozásáról.

Gárdonyi Máté

Üdvösség Anyja

Ó, Asszony, ki világra szülted lelkelem életét, ki tápláltad üdvösségem helyreállítóját, ki szoptattad testem és lelkelem megmentőjét... Mily tisztelet lenne méltó Istenem és Uram Anyjához, akinek termékenysége megtörte fogságom láncait, akinek szülése megszabadított az örök haláltól, akinek Fia megmentett, amikor elveszett voltam, és átvezetett a nyomorúságos számkivetésből a boldog hazába!

Áldott vagy te minden asszonyok között, s méhednek áldott gyümölcse adta meg nekem a keresztség újjászületésének kegyelmeit, részben a reményben, részben már itt e jelen valóságban.

Szent Anzelm (1033 felé - 1109)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Virrasszatok imádságban

„Szeretteim, virrasszatok velem csendben és elmélyült imában ezen az éjszakán, mialatt gyermekeim nagyobb része szórakozással és tékozlással tölti az év utolsó óráit.

Virrasszatok hálaadó imában mindazért a kegyelemért, amelyet ebben az időszakban kaptatok ajándékba az Atyától a Szentlélekben, Fiam, Jézus által és Szeplőtelen Szívem szüntelen közvetítésével.

Ez a világ Ellenfelem hatalmában van. Ő uralkodik benne a kevélység és a lázadás szellemével, és Isten végtelen sok gyermekét vezeti az élvezetek, a bűn, az Isten törvénye iránti engedetlenség útjára, az Ő akarátának megvetésére.

Ez a világ elmerült a legmélyebb éjszakában és nincs olyan évkedzet, amely el tudná üzni a körülötte lévő nagy sötétséget. Pedig az emberiséget Isten az Atya dicsőségére teremtette, a Fiú megváltotta és üdvözítette, és a Szentlélek szeretete állandóan alakítja. Semmi sem állhat ellen Isten irgalmas szeretete erejének, amely új teremtéssé akarja átváltoztatni ezt a szegény világot. Ennek érdekében egyre gyakoribbak, rendkívülibbek és csodálatosabbak lesznek Szeplőtelen Szívem beavatkozásai.

Köszönjétek meg ezt a Szentháromságnak, aki arra használt fel engem, kis szolgálóját, hogy minden teremtményét elvezesse Isten tökéletes megdicsőítésére.

Virrasszatok könyörgő imában, hogy Jézus irgalmas Szívéből a béke napjait nyerjük el, és ne a bánatét; a derű napjait és ne a szerencsétlenségét.

Valóban fennáll egy új háború veszélye. Törékeny ígérek és egyezmények látszata alatt a halál legválogatottabb eszközeit készítik elő, és az emberiséget a gyűlölet és önmaga elpusztításának útján vezetik.

Imádságotok nyerje el mindenki számára a kegyelmet, ami a bűn legyőzéséhez vezet, nyerje el a kiegyezést, ami elhallgattatja az erőszakot és a rémuralmat, hogy végre eljusson hozzátok igazságban és igazságosságban a mindent átfogó béke.

Nagy csodára van szükség. Az ima erejével kell kieszközölnötök az isteni irgalmasságtól e nagy csodát. Csak így menekülhettek meg.

Virraszatok engesztelő imában, mivel az isteni igazságosság kelyhe megtelt, csordulásig telt és túlsordult. Figyeljétek meg, mint terjed a gyűlölet és a bűn.

Ma az emberek nagy része már nem törődik az Úr tízparancsolatával. Isteneket nyíltan semmibe veszik, megtagadják, megbántják és meggyalázzák. Az Úr napját egyre inkább megszenteltelenítik.

Naponta intéznek támadást az élet ellen. A világon, minden évben az ártatlan gyermekek tízmillióit ölik meg az anyák méhében, és növekszik a gyilkosságok, az erőszakosságok, a rablások és az emberrablások száma.

Az erkölcstelenség úgy terjed, mint a sárözön, és ajánlják a tömegtájékoztató eszközök, főleg a film, a sajtó és a televízió által. Ez utóbbi révén minden családba belép a kísértés és a megrontás agyafűrt és sátáni módszere. Legvédtelenebb áldozata a gyermekek és a fiatalok, akikre aggódó anyai gyengédséggel tekintek.

Egyedül az ima és az engesztelő vezeklés hatalmas ereje lesz képes megmenteni a világot attól, amit Isten igazságossága készített számára, mert macskul visszautasít minden felszólítást a megtérésre.

Legalább most hallgassatok égi Édesanyátok hangjára. Sok, hittel felajánlott, engesztelő imára és szenvedésre van szükségem. Imádkozzatok mindig rózsafüzéreteket. Éljetek velem bizalomban és nagy aggodalomban, mert döntő órák közelednek, amelyek megpecsételhetik az egész emberiség sorsát.

Megáldalak benneteket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

1982. december 31.

Az év utolsó éjszakája

A Szűzanya az imádságnak három irányát domborítja ki ebben az üzenetben. Az egyik a hálaadó ima, melyben hálát adunk minden kegyelmi ajándékért, melyet a Szentháromságtól és a Szűzanyától kaptunk és kapunk.

A másik a könyörgő ima, melyben Jézus irgalmas Szívéhez fordulva nyerhetjük el a békét, a derűt, az isteni irgalmasság áradását.

A harmadik az engesztelő imádság, melyben mások bűneiért engesztelünk, másokért és mások helyett, az ő lelkük megmentéséért.

A minket körülvevő világ egyre inkább Isten ellenes. Isten igazságossága le fog súlytani, mely kemény lesz. De ez enyhébb lehet az ima és a vezeklő en-

gesztelés hatalmas ereje révén. A magunk engesztelésével segítsünk, hogy így legyen. A Szűzanya támogatni akar ebben minket, ezért rendszeresen ajánljuk fel magunkat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének.

Jánossy Gábor

Térjete meg!

„Ez az én időm. Mialatt ma az 1917-es első fatimai megjelenésemre gondoltok, már átélitek az eseményeket, melyeket ott megjövendöltem.

Abban az időszakban vagytok, amelyben az ütközet köztem, a „napba öltözött Asszony” és Ellenfelem, a „vörös Sárkány” között befejezéséhez közeledik. Amiatt jelenek meg ismét újabb és szokatlanabb módon, hogy biztosítsalak benneteket arról, hogy jelenlétem köztetek rendszeressé vált.

Sürgőssé és gondterheltté vált anyai kívánságomat ma üzenet útján küldöm mindenkinek.

– Térjete meg és bánjátok meg bűneiteket!

– Térjete meg és forduljatok Istenhez, aki megment benneteket!

– Térjete meg és haladjatok a jó, a szeretet és életszentség útján!

Ez még a megtérésekre adott idő. Fogadjátok el felhívásaimat, amelyeket oly sokféleképpen intézek veszélyeztetett gyermekeimhez.

Imádkozzatok többet, imádkozzatok a szent rózsafüzért, imádkozzatok együtt cönákulumokban, imádkozzatok mindenekelőtt a családban.

Azt kívánom, hogy a keresztény családok visszatérjenek ahhoz a szokáshoz, hogy velem és általam imádkozzanak, és ezáltal megmeneküljenek az őket fenyegető nagy bajoktól.

Tagdjátok meg magatokat vezekléssel és testi böjtöléssel! Az a böjt, amelyet különösen kedvelek, a gonoszság és a bűn elkerülése, lemondás a dohányról és az alkohorról, a moziról és a televízióról. Ne nézzetek meg olyan TV műsort, amely belső tisztaságotokat rontja meg, felelőtlenséget idéz elő lelketekben és a gonoszság csíráit ülteti szívetekbe.

A testi böjtöt is kérem tőletek, legalább időnként úgy, ahogy azt Fiam, Jézus kérte az Evangéliumban, amikor azt mondta: „Ezt a fajta szellemet csak imával és böjttel lehet kiűzni.”

Szüntelen szenteljétek magatokat Szeplőtelen Szívemnek és töltsétek velem minden napot élet- és szeretetközösségben.

A hit Anyja vagyok, a hűséges Szűz és ma segítségemet kell kérnetek, hogy megmaradjatok az igaz hitben. Ezért felszólítalak, hallgassatok a pápára (II. János Pál pápára) és kövessétek, mert ígérete van Jézustól a családcozhatatlanságra. Imádkoztatok gyakran a Hiszekegyet, mint hitetek megújított megvallását.

Ha mindazt megteszitek, amit tőletek kérek, nap mint nap velem haladtok megtérésetek felé.

Használjátok fel jól ezt az időt, amelyet Jézus irgalmas szeretete még nektek ad!

Éljetek bizalommal és örömmel Szeplőtelen Szívem győzelmének közeli pillanatában!”

1984. május 13.

Az első fatimai jelenés évfordulója

Éljetek bizalommal és örömmel Szeplőtelen Szívem győzelmének közeli pillanatában!

Mit jelent a közeli pillanat?

Ha úgy igyekszünk élni, ahogy itt a Szűzanya kéri, azaz Jézus Krisztus tanítása szerint, nap mint nap, akkor a holnap éppoly közeli, mint az üzenet óta eltelt 37 év.

Mit is kér a Szűzanya a gyakorlatban?

Hogy használjuk ki a megtérésünkre adott időt. A világ helyzetét nézve ez most már valóban nagyon rövidül. A világ pattanásig feszült minden téren.

Tehát mit kell tennünk?

Imádkozunk többet, elsősorban a rózsafüzért.

Ha a Szűzanya által imádkozunk, az a fenyegető bajoktól menekít.

Minél rendszeresebben böjtöljünk. Mit jelent ez?

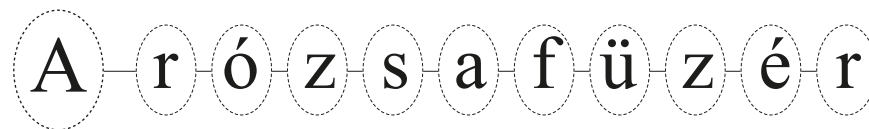
Kerüljük a bűnt, mondjunk le a dohányról, alkoholoról, moziról, televízióról, a TV műsorok egy részéről.

E mellett időnként végezzünk testi böjtöt is, valamilyen enni-innivalóról mondjunk le, felajánlva azt.

Imádkozzuk gyakran a Hiszekegyet.

Így tudunk egyre jobban megtérni, hogy örömmel tölthesse el szívünket a Szűzanya Szeplőtelen Szívének közeli győzelme!

Jánossy Gábor

Remélni

A Szűzanya 2021. november 25-ei üzenete

„Drága gyermekek! Veletek vagyok az irgalmasság ezen idejében és arra hívlak mindnyájzatokat, hogy legyetek a béke és a szeretet hordozói ebben a világban, ahol kicsi gyermekeim, Isten arra hív benneteket általam, hogy imádság és szeretet legyetek, és a menny megjelenítése a földön. Kicsi gyermekeim, legyen te-le a szívetek örömmel és Istenbe vetett hittel, hogy teljes bizalmatok legyen az Ő szent akaratában. Azért vagyok veletek, mert Ő, a Magasságbeli küld engem kö-zétek, hogy a reményre buzdítsalak benneteket, és ti békeszerzők legyetek ebben a békétlen világban. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

Októberi üzenetében a Szűzanya imára buzdított, amely megszabadít a jövőtől való félelemtől. Ebben az üzenetében pedig még egyszer megerősíti azt, hogy velünk van, jelen van közöttünk. Isten Szűz Mária által cselekszik ezekben az években, azok szívében, amelyek megnyílnak számára.

A Szűzanya hívása és üzenete mindig tele van optimizmussal, fényel és reménnyel. Üzenetei a jövőre nyitottak és nem a múlt felé fordítanak bennünket. Az egyházi liturgikus idő, amelyet most megkezdünk várakozással teli. Olyan idő ez, amelyben azért kell megerősödnünk a reményben, hogy az öröm, a szeretet és a remény tanúi lehessünk.

Lehet, hogy felmerül bennünk a kérdés: Mi lesz ebből a világból? Mi fog velünk történni? Mi lesz mindennek a vége? Miért sújt bennünket és az egész világot ez a járvány? Miért ez a zavarodottság és a megválaszolatlan kérdések sokasága? Átéltetjük-e ezt a bajt Istennel, az Ő erejére és kegyelmére támaszkodva? Vagy saját erőnkől és tudásunkból próbálunk mindent megoldani?

Ahogy XVI. Benedek emeritus pápa írta „Spe salvi” enciklikájában: „Az Isten nélküli világ, remény nélküli világ.”

A mi reményünknek az Istenbe vetett hit az alapja, amely felé Szűz Mária vezet bennünket. Ez az adventi idő is magába foglalja a remény dimenzióját. A szenteknél az egyetlen nagy kísértés, a remény elleni kísértés volt. A hit és a remény szinte ugyanaz.

Az ördög mindig kétségbeesésbe, reménytelenségbe akar taszítani, és abba az érzésbe, hogy többé már semminek sincs értelme, nem éri meg törekedni, mert minden értelmetlen.

A remény nem passzív várakozás arra, hogy Isten tegyen valamit, hanem olyan aktív erő, amely arra készítet bennünket, hogy soha ne adjuk fel és megtegyünk mindent, amit csak tudunk, abban a reményben, hogy Isten a végén mindig arra vár, hogy mindent újjá és jobbá tegyen.

Ha szeretnénk megtanulni remélni, azt kell tennünk, amit Jézus tett: imában tölteni az éjszakát. Az ima a remény tanulásának helye és eszköze annak, hogy életre keljen a bennünk lévő remény erénye. Isten mindig hall bennünket és komolyan veszi imádságunkat akkor is, amikor senki sem akar meghallgatni minket.

Mindig időszerű, aktuális Jézus evangéliumi figyelmeztetése: „Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezedjen szívetek a tobzódásban és részegségben, s az élet gondjai között, és az a nap meg ne lepjen titeket hirtelen. Mert mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik az egész föld színén laknak. Virrasztatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljete mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt” (Lk 21, 34-36).

Ezért optimizmussal telve, örömmel lépünk be az adventi időszakba és boldogan várjuk az Urat, aki szeretetével át akar ölelni bennünket. Ő már eljött és a földön járva jót cselekedett. Halálával és feltámadásával megváltotta az egész világot, az egész emberi nemet, minden embert, személyesen téged és engem. De, most szeretne újra megszületni bennünk, a közösségedben és egyenként mindannyiunkban. Készítsunk utat számára és egyengessük az ösvényeket, mert már közel van!

Imádság

Szűz Mária, a remény Édesanyja, közbenjárásoddal éleszd fel bennünk a remény erényét, hogy újra elkezdhessük az Újszülött Jézus felé való utunkat, aki azért jött, hogy életünk legyen és bőségben legyen. Mária, Te vagy a mi Hajnalcsillagunk. Te akkor is hittél, amikor már senki sem hitt. Minden reménytelenség ellenére is reméltél a legnehezebb pillanatokban is a kereszt lábánál a Kálvárián. Neked ajánlom mindazokat, akik elveszítették a reményt, azokat, akik a remény elleni kísértéseket élnek át, minden kétségbeesett és reménytelen embert, akik többé már nem látják életük értelmét. Mária, a te közbejárásodra érezzék meg a világosság és a béke erejét, amelyet közénk jövele által az Úr ajándékoz nekünk. Ámen.

M.M. (fordította: Sarnyai Andrea)